

ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 140ν

Συνδρομή 'Κρατικού' δραχμαί 16

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1904
ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101

Συνδρομή 'Εξωτερικού' φράγκα 20

Ο ΠΑΠΠΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Θ' ΚΑΙ Η ΑΥΛΗ ΤΗΣ ΔΑΝΙΜΑΡΚΙΑΣ

(Συνέχεια και τέλος)

ΥΧΙ δὲ προθύμως ἀκούει τοὺς ἰατροὺς του, οἵτινες ἐν τούτοις συμβουλεύουσιν αὐτὸν ν' ἀποφεύγῃ τὸν κάματον καὶ τοὺς κόπους. Ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην ἔχει εἰς τὴν ρωμαλαϊότητά του καὶ ἀντοχήν.

Τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος εἶνε λιτότατον, ἐκτὸς ὁπόταν ἔχῃ προσκεκλημένους, ὁπότε παρατίθεται τὸ γεῦμα τὴν ἕκτην ὥραν.

Συνήθως τὴν ἑσπέραν διέρχεται ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ παίζει μετὰ τῶν αὐλικῶν του οὗτος Πρωσιτᾶ ὅμως καὶ τὸ σφαιριστήριον πολλάκις εἰς ὃ διαπρέπει.

Ζώσης τῆς βασιλείσης, ἐδίδοντο μεγάλοι χοροὶ ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Κοπενχάγης, ἐνῶ σήμερον αἱ ἐπίσημοι ἐορταὶ περιορίζονται εἰς προγεύματα καὶ γεύματα.

Ἡ πριγκίπισσα διάδοχος ἀντικαθιστᾶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς ἐπισημοὺς ἡμέρας τὴν θανούσαν βασιλίσαν.

Γαλλίς πριγκίπισσα ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Δανιμαρκίας.

Παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς πριγκίπισσης διαδόχου, ἑτέρα νύμφη τοῦ βασιλέως, ἡ πριγκίπισσα Βαλδεμάρ, τὸ γένος Μαρία τῆς Ὁρ-

λεάνης, παρίσταται ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν τελετῶν καὶ ὑποδοχῶν.

Ἡ πριγκίπισσα Βαλδεμάρ διαχέει ἐν τῇ δανικῇ αὐλῇ τὴν χάριν καὶ τὸ πνεῦμα. Ἡ δὲ δημοτικότης αὐτῆς ἐν Δανίᾳ εἶνε τοιαύτη, ὥστε πάντες τὴν λατρεύουσι. Καθ' ἕκαστον ἔτος λαμβάνει τὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἐνεργεῖ εἰσφοράς πρὸς ὄφελος τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης δυστυχημάτων. Κατὰ δὲ τὴν πυρκαϊάν, ἣτις ἀπετέφρωσε τὰ ἀνάκτορα τοῦ Χριστιανοβόργ, ἀμέσως μετέβη ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς συμφορᾶς καὶ σήμερον διατελεῖ τιμητικὴ συνταγματάρχης τῶν πυροσβεστῶν τῆς Κοπενάγης. Πολλάκις εἶδον αὐτὴν περὶ μεταβαίνουσαν, κατὰ πρωινήν ὥραν, παρὰ βιβλιοπώλαις, ἵνα προμηθευθῇ βιβλία διὰ τὸ ἐν ἀσθενείᾳ διατελοῦν τέκνον τῆς καὶ σπεύδουσαν, ὅπως ταχύτερον τὸ εὐχαριστήσιον Οὔσα δὲ σύζυγος ναυτικοῦ, προεδρεύει εἰς πᾶσαν καθέλκουσιν νεοπαγοῦς πλοίου. Εἰς δὲ τὴν πολιτικὴν ἔχει ἰδιάζουσαν κλίσιν, δι' ὅπερ ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος Γ', ὅστις πολλάκις ἐφιλοενηθή παρὰ τῷ βασιλεῖ Χριστιανῷ μετ' εὐχαριστήσεως ἤκουε τὴν γνώμην τῆς γαλλίδος νύμφης του.

Τὸ Φρεδενσδουργον. — Ἀναμνήσεις τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Γ'.

Μόλις ἐπέβη τὸ θέρος, ἡ αὐλὴ τῆς Δανίας μεταβαίνει εἰς τὸ Φρεδενσδουργον, ἀρκετὰ σημαντικὸν χωρίον, κείμενον περὶ τὰ τεσσαράκοντα χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Κοπενάγης.

Τὸ ἐξοχικὸν ἀνάκτορον, εὐρεῖα λευκοτάτη οἰκοδομὴ στερουμένη ἀρχιτεκτονικῶν ἀπαιτήσεων, προηγεῖται ὡραίας τιμητικῆς αὐλῆς. Ὁπισθεν δ' αὐτοῦ ἐκτείνεται κήπος, πεφυτευμένος ἀνθέων καὶ χιαστός, προωρισμένος ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν βασιλικὴν οἰ-

κογένειαν. Κατέπιν ύπάρχει άπέραντον πάρον, προσιτόν πάντοτε εις τό καινόν, ένθα ύψούνται ώραϊοι πελώριοι δρυς και φυγοί, έξ έκείνων, ους παράγει τό βόρειον ύγρόν έδαφος Αί δένδροστοιχίαι έκεί εισί σύσκαι και βαθειαι. "Αδενδρόν τι δέ μέρος περιστοιχιζεται ύπό έκασοτύος λιθίνων άγαλμάτων, διατεθειμένων καθ' ομάδας και παριστανόντων χωρικούς ή χωρικός της Νορβηγίας. Παρέκει ύψουται άψις ρωσικοϋ ρυθμοϋ, ήν ό Τσάρος 'Αλέξανδρος Γ'. κατεσκεύασεν επί τούτω. Είς τό άκρον του πάρκου ύπάρχει ώραία τις λίμνη, περιστοιχουμένη από δένδρα και λοφίσκους, και έν ή διάφορα πλοίαρια εισί διατεθειμένα διά τούς πρίγκηπας

Μεταξύ τών προσερχομένων έδω ύψηλών προσώπων έκασοτε διακρίνεται ό Τσάρος 'Αλέξανδρος ό Γ'. όν οι Δανοί σέβονται και έκτιμοϋν πολύ ως και οϋτος εύρίσκει μεγάλην εύχαριστήσιν εις τόν ήσυχον αύτόν τόπον. ένθα άπαλλάσσεται παντός φόβου και ύποψίας άποπειρας δολοφονίας, ήτις εις πάσαν άλλην χώραν άπειλει τας πολυτίμους ήμέρας του. 'Εν τούτοις χωρίς να τό ύποπτεύεται παρακολουθεϊται ύπό μυστικών φυλάκων και ένω ήμέραν τινά ένό, ιζεν ότι μόνος περιφέρεται ανά την πόλιν, αίφνης ήπατάτο.

Πολιτικώς ένδεδυμένος και μη άναγνωρίζομενος παντελώς, ειχεν εισέλθει ήμέραν τινά έν τινι καταστήματι ν' αγοράση αντικείμενόν τι. ότε μετ' έκπλήξεως παρετήρησεν, ότι δέν έφερε την χρηματοθήκην του. Αίφνιδίως τω παρουσιάζεται τότε εις μυστικός άστυνόμος όστις τω προσφέρει την ιδιικήν του χρηματοθήκην

Ο αυτοκράτωρ εξεπλάγη.

"Άλλην τινά ήμέραν κατελήφθη ύπό καιταιγίδος συνοδευόμενος και ύπό του πρίγκηπος διαδόχου. ότε ήναγκάσθησαν να άνέλθωσιν εις τυχαϊον αγοράϊον άμαξιον. Ο διάδοχος λέγει τότε τω άμαξηλάτη: «Ξέρεις ποιοι είμεθα; 'Εγώ είμαι ό πρίγκηψ διαδοχος και ό ξένος εινε γαμβρός μου ό αυτοκράτωρ τών Ρωσιών — "Α! απήντησεν έν τω άμα ό άμαξηλάτης τότε λοιπόν είμαι και έγώ ό πάπας!» "Οτε δέ μετ' όλίγον ό πρίγκηψ διεταξε τούτον να εισέλθη εις τό προαύλιον του άνακτόρου και οι σκοποί τοις παρουσίαζον όπλα, ό άμαξηλάτης έμεινε κατάπληκτος και ένεός!

Είς τούς πρίγκηπας διδεται ένταϋθα μεγάλη έλευθερία προς διασκέδασιν. Ο βασιλεύς 'Εδουάρδος Ζ' άγαπά πολύ και τρέχει με τα αυτοκίνητα, Ο Νικόλαος Β' και ό

βασιλεύς Γεώργιος προτιμώσι τό ποδήλατον. Οϋτος, μάλιστα όστις μετá τόν θάνατον της βασιλείσσης Ρικτωρίας θεωρεϊται ό πρεσβύτερος τών εύρωπαϊών μοναρχών, δείκνυται ζωηρότατος και άρέσκεται πολλάκις να πειράζη τούς άδιακρίτους έπιοκέπτας

Ημέραν τινά τόν πλησιάζει εις άγγλος. «Κύριε, τω λέγει θα είσθε έκ του τόπου. Δύνασθε να μοι δώσητε πληροφορίας τινάς περι της βασιλικής οικογενείας. 'Επεθύμουν να συναντήσω ένα μονάρχη. Μοϋ ειπον δέ ότι ό βασιλεύς της 'Ελλάδος εξέρχεται συνήθως αύτην την ώραν.

— Πράγματι, τω άπαντά ό βασιλεύς. Και έγώ ήκούσα τό αυτό 'Εξακουλουθήσατε τόν περιπάτόν σας και έστέ βέβαιοι ότι δέν θα έπιστρέψητε, χωρίς να μη τόν συναντήσητε.

Ο βασιλεύς Χριστιανός κατέχει και ώραϊον σκήνωμα διά κυνήγιον έν Φρέδενσφουρ όπου ιδίως οι μονάρχαι της Εύρώπης εύρίσκουσι σὺν ταίς άλλαις διασκέδασι και την φυσικήν και ήθικήν των άνάπαυσιν έν τή ώραία ταύτη και ήσυχω έξοχη. 'Ην όμως διασκέδασιν και άνάπαυσιν έκλαμπρύνει ή εύχαρις οικογενειακή έστία του γηραιου της Δανίας μονάρχου.

Εκείνο όμως, όπερ πλείω άγαπώσιν, εινοι ή εύχαρις οικογενειακή έστία ήν παρά τω γηραιω μονάρχη εύρίσκουσιν. Η προσήνεια και οι γλυκείς τρόποι του όγδοηκοντούτιδος βασιλέως ή μετá πολλής χόριτος συνοδευομένη άξιοπρέπειά του και ή εγκάρδιος άπλότης αύτου, πάντα ταϋτα συντελοϋσι να διαχέωσιν επί της μοναδικής ταύτης συναθροίσεως τών μοναρχών, τό άρωμα της ύπάρξεως και συγγενικής διαδίδσεως ήν δέν εύρίσκουσιν άλλοθι.

('Εκ του γαλλικοϋ)

φ. η.

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΝ ΔΑΝΙΑ

ΓΟΤΛΙΕΛΜΟΣ Ο Β΄

ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΥΛΗ

'Απομνημονεύματα Κυρίας επί τών τιμών.

(Συνέχεια έκ του προηγ.)

— "Αχ! πόσον αυτá εδω εινε ζήλια και ελεεινά! 'Εάν έπρόκειτο να μ'α κρίνουν, έμένα και την Λουίζαν από τα πράγματα που έχομεν εις τα σπήτια μας, θα με έπαιρναν βεβαίως δια μίαν απλην πριγκίπισσαν, ένω αυτη θα έπαιρνούσεν ως ή αυτοκράτειρα.

Η αυτοκράτειρα παρεπονέθη δια τούτο εις τόν σύζυγόν της και της ήλλαξε τόν συζυγικόν θάλαμον. Οϋτως ή έορτή τών αυτοκρατορικών πριγκίπων έστοίχισεν εις τόν αυτοκράτορα λόγω της νέας επιπλώσεως 80,000 μάρκα. 'Ανεέωσαν τα παρκετασμάτα του δωματίου τα όποια ήσαν ώραϊότατα, της εποχής του Λουδοβίκου ΙΓ'. Τό πρωτότυπον αυτών τών παρκετασμάτων ήτο δώρον της κυρίας Πομπαδούρ προς τόν Μ. Φρειδερίκον. Τα ύφάσματα, τών όποιων τα χρώματα ήσαν ήλωιωμένα από τόν καιρόν, ήσαν θαυμάσια, ώριότερα έν πάση περιπτώσει από εκείνα, τα όποια τα άντικατέστησαν.

'Αντικατέστησεν ώσαύτως την μεγάλην κλίνην, την ύπάρχουσαν από της εποχής της 'Ελισάβετ, την όποιαν ό αυτοκράτωρ ήγάπα πολύ. Συχνάκις οϋτος εκάθητο επί της κλίνης αυτης και άνεγίνωσκε κανέν μυθιστόρημα ύπό τό φέγγος άπλου κηρίου. τοπαθητημένου πλησίον του επί μικράς τραπέζης.

Η πενιχρότης της λινοθήκης του οικου τών Χουεντζόλλερν υπήρξε πάντοτε τό αντικείμενον τών σχολίων τών ξένων αυτών.

Η αυτοκράτειρα Φρειδερίκου προσεπάθησε να

πλουτίση, την λινοθήκην δι' αγοράς σημαντικών πραγμάτων κατά τό διάστημα της βασιλείας της τών 89 ήμερών.

'Αλλά μετá τόν θάνατον του Φρειδερίκου Γ' ή αυτοκράτειρα δέν άφηκε τίποτε εις την Αύλην, οϋτως ώστε ή λινοθήκη του Παλατίου εύρέθη και πάλιν πενιχρά.

Διά τόν λόγον αυτόν πολλάκις έκοιμήθη με σκεπάσματα λευκά, μεσοῦντος του χειμώσος.

Η Αύγουστα Βικτωρία άπαιτεί, όπως καθ' έκαστην τα κλινοσκεπάσματα αλλάσσονται. 'Αλλ' ή πενιχρότης της αυτοκρατορικής λινοθήκης εινε τοιαύτη, ώστε πολλάκις αι άλλαι δέν εινε δυνατόν να εκτελεσθούν, όπως πρέπει.

Πρίν ή τό αυτοκρατορικόν ζεύγος άποσυρθή, οι της ύπηρεσίας άνθρωποι έτοιμάζουν τα διαμερίσματα των δια την έσπέραν.

Πρώτον πρέπει να θέσουν προς τό δεξιόν μέρος της κλίνης την λεκάνην δια τό θερμόν ύδωρ δια τούς πόδες του αυτοκράτορος.

'Εν περιπτώσει, καθ' ήν ό αυτοκράτωρ ήθελε, κατά τό διάστημα της νυκτός, αναγκασθή να σηκωθή, έχουν έτοιμα επί ενός καναπέ, κειμένου πλησίον της κλίνης, έμβοδας από φανέλλαν, ύποδήματα μαλλιά, πίλον και έν βεστόνι. Διά τόν αυτόν λόγον παραπλεύρως αυτών, έχουν πάντοτε έν φάρεμα δια την αυτοκράτειραν.

Δύο έκ τών ιδιαιτέρων ύπηρετών του αυτοκράτορος εκδούον αυτόν, καθ' όν χρόνον ή αυτοκράτειρα εύρίσκεται εις τό καλλωπιστήριόν της. 'Ως άέφρα άνωτέρω, αν και ό αυτοκρατορικός θάλαμος περιέχη μερικά πολύ εύμορφα έπιπλα, δύναται τις να ισχυρισθή, ότι εινε με καλαισθησιαν και άρμονίαν.

'Εδω κ' εκει ύπάρχουν καθίσματα διαφόρου

χρώματος, ιαπωνικά τράπεζαι, έδραι εκ μπαμπού, άρχαία μεσαιωνικά έπιπλα, άριστουργήματα τέχνης και κομψότητας. Έπί τής θερμάστρας είσι τοποθετημένα κηροπήγια χάλκινα, άγγεία διαφόρων ρυθμών, και από τής στέγης κρέματα πολυέλαιος από κρύσταλον.

Τήν νύκτα ο Αυτοκράτωρ έχει πλησίον του πάντοτε έν ρεβόλβερ, τοποθετημένον εις τόν επάνω σύρτην τής μικράς τραπέζης, παρά τήν κλίνην του.

Τό ρεβόλβερ αυτό είνε κομφοτέχνημα άληθές. Είνε κατεσκευασμένον εξ έλεφαντοδόντου χρυσού και άργύρου. Προκαλεί άπερίγραπτον φόβον εις τήν αυτοκράτειραν, ήτις πολλάκις ήρώτησεν, αλλά ματαίως, διατί ο αυτοκράτωρ τό κρατεί τόσον πλησίον του.

Αντικείμενον άξιον παρατηρήσεως εις τόν αυτοκρατορικόν κοιτώνα, είνε ένα κομοδιόνακι, επί του όποιου είνε τοποθετημένα διάφορα νεκρώσιμα ένθυμήματα.

Εις τό μέσον εύρίσκεται μία μεγάλη εικών έντός πλαισίου εκ ξύλου γλυπτού, παριστώσα τόν Κύριον ήμών, μέ τόν άκάνθινον στέφανον και τούς όφθαλμούς ύψωμένους προς τόν ουρανόν.

Πέριξ τής είκόνος αυτής είνε αι εικόνες του αυτοκράτορος Γουλιέλμου Α', του αυτοκράτορος Φρειδερίκου, τής αυτοκρατειρας Αύγουστας και του βασιλέως Λουδοβίκου Β' τής Βαυαρίας.

Όλοι αυτάί έγείναν ειδικώς διά τήν Α. Μεγαλειότητα, διότι δέν εύρίσκοντο ήμοιαι προς πώλησιν ουδαμού.

Κανείς δέν θα πιστεύη, ότι ο αυτοκράτωρ όσάκις μετακινηται, έστω και δι' ελάχιστον χρονικόν διάστημα, θέλει να έχη τας εικόνας πάντοτε μαζί του, είτε εις τό Πότσδαμ, είτε εις τό Βερολίνον, είτε άλλαχού.

Οί δύο σύζυγοι, εκτός τής νυκτός και τής ώρας του προγευματος, ποτέ άλλοτε δέν εύρίσκονται ήμου.

Ίδού πώς περνούν τήν ήμέραν των:

9 ώρ. 15'. — Αναφορά του Αρχηγού του στρατιωτικού γραφείου.

10 και 30' — Αναφορά του κλειδούχου.

12 και 30' — Ακρόασις των νεωστί προβιβαθέντων άξιωματικών. Πρόγευμα έντός του σιδηροδρόμου.

2. — Αναχώρησις διά τό κυνήγιον εις του κόμητος Φίγκεστον.

Μεσονύκτιον. — Επάνοδος εις τό Νέον Ανάκτορον.

Ίδού τώρα τό δελτίον άλλης ήμέρας.

9. ώρ. Έπιθεώρησις του συντάγματος εις τό στρατόπεδον του Μορνστέτερ.

1 και 30' — Πρόγευμα.

6. — Γεύμα μετά των άξιωματικών τής φρουρας του σώματος.

Επάνοδος καθ' ώραν άγνωστον.

Κατά τήν ήμέραν ο αυτοκράτωρ μένει πολλάς ώρας άεργος. Διότι ο αυτοκράτωρ έχει ανάγκην μεγάλην αναπαύσεως.

Αλλά δέν θέλει να φαίνεται τούτο.

Μετά τό πρόγευμα, ο αυτοκράτωρ αποσύρεται εις τό δωμάτιον προς καλλωπισμόν του, όπου εξαπλώνεται και κοιμάται επί μίαν ή και δύο ώρας.

Μόλις εξυπνήσῃ, κάμνει ένα λουτρόν χλιαρόν. Εύθως δε κατόπιν ψυχρολουσίαν κτυπητήν μέ θαλάσσιον ύδωρ.

Συχνάκις, όταν ή Αύλη παραμένη εις τό Πότσδαμ, ο αυτοκράτωρ επανέρχεται από τό Βερολίνον έν τῷ μέσῳ τής νυκτός, δι' εκτάκτου τραίνου.

Φυσικώς εις τά ανάκτορα, κατά τήν προεχωρημένην αυτήν ώραν, εκτός των υπαλλήλων τής ιδιαίτερας ύπηρεσίας, όλοι οι άλλοι κοιμούνται.

Έντούτοις ή επιστροφή του αυτοκράτορος είνε θορυβωδεστάτη, όπως και κατά τήν ήμέραν. Οί ίπποι τής άμάξης του αυτοκράτορος φθάνουν τρέχοντες παταγωδώς. Οί σκοποί άνευφημοῦν τόν ήγεμόνα και κτυποῦν θορυβωδώς τό έδαφος μέ τά όπλα των. Οί ύπασπισται, οι αυλάρχαι, οι γραμματεῖς, οι ύπηρεται άναμένον οιλοι. Προς τιμήν του άνάπτουν τούς πολυελαίους.

Πολλάκις ο Γουλιέλμος Β' επιστρέφει από τό Βερολίνον επί τεθρίππου άμάξης.

Αί επάνοδοι αυτάί πάντοτε τρομάζουν τήν αυτοκράτειραν. Μέ τό εκτακτον τραῖνον έρχεται κατ' ευθείαν εις Βερολίνον, ένῳ μέ τήν τεθρίππον άμαξαν ο αυτοκράτωρ ήμπορεί να στικματήσῃ όπου θελήσῃ.

Όταν ο Γουλιέλμος απουσιάζῃ, είτε διά πολύ, είτε δι' όλίγον, δέν άπαντᾷ ποτέ ο ίδιος εις τας επιστολάς τής αυτοκρατειρας.

Τας άπαντήσεις κάμνουν οι ύπασπισται τής ύπηρεσίας ή άξιωματικοί άλλοι, εις τούς όποιους ο αυτοκράτωρ αναθέτει τήν εργασίαν αυτήν.

Συνήθως γράφουν επιστολάς συντεταγμένας οὔτως:

« Η Α. Μεγαλειότης εφθασε σῶος και υγιής».

Η :

« Η Α. Μεγαλειότης εφόνευσε τόσους λαγωούς ή τόσους άγριοχοίρους κλπ.»

Εξ αντιθέτου η αυτοκράτειρα γράφει καθ' ελάχιστην προς τόν σύζυγόν της.

Αλλ' οὔτος, μή θέλων να χάσῃ τόν πολύτιμον καιρόν του εις τήν άνάγνωσιν των επιστολών τής Αύγουστας-Βικτωρίας, τας θέτει κατά μέρες και τας διατρέχει όλας ήμου κατά τας ώρας τής επανόδου του.

Πηγή διασκεδάσεως εξακολουθητικής διά τόν Αυτοκράτορα είνε τά άρθρα των εφημερίδων και των περιοδικών, ως και τά βιβλία, τά όμιλούντα περί αυτού.

Όμολογῶ, ότι πολύ όλίγα άληθή πράγματα γράφονται έν σχέσει προς τόν Αυτοκράτορα. Τά περισσότερα εκ των γραφομένων είνε φανταστικά.

Δέν θα κουράσω τόν άνωγνώστην, διηγουμένη εις αυτόν μέ ποῖον τρόπον ο Αυτοκράτωρ εγείρεται τό πρωί και παίζει σπαθί, πώς εξέρχεται εφιππος και έν γένει πώς ζῇ.

Αυτά δέν ενδιαφέρουν εἰμῆ τούς επισήμους χρονγράφους.

Και ουσιαστικώς δέν ενδιαφέρουν κανένα. Αλλως τε αυτά τά έγγραφον ο Μπιγκέλοθ, σχεδόν καθ' ύπαγόρευσιν τοῦ Αυτοκράτορος. Ο Γουλιέλμος Β' έχει τήν ιδέαν, ότι είνε θεόπεμπτος.

Φρονεί, ότι έστάλη από τόν Θεόν εις τόν κόσμον, διά να εκπληρώσῃ ύψιστην αποστολήν.

Η εργασία του αυτοκράτορος συνίσταται να εξυπνά πρωί, να πλύνεται, να προγευματίζῃ, να πηγαίνῃ εφιππος όλίγην ώραν επί ίππου κουρασμένου προηγουμένως, να προγευματίζῃ διά δευτέραν φοράν, να κοιμάται τό άπόγευμα, να μεταβῃ βῆ εφ' άμάξης εις επιθεώρησιν τινα, να άκροῦται εξηπλωμένους εις αναγκαιτικήν πολυθρόναν έκθέσεις και αναφοράς, να συνομιλή μετά τό πρόγευμα μετά άξιωματικών εύθύμως, να παρακάθηται εις γεῦμα μετά ευφυῶν γυναικῶν, να εξέρχεται εις περίπατον εφ' άμάξης, να παίζῃ τέννις, και τήν έσπέραν ή μεταβαίνῃ εις τό θέατρον ή εις καμμίαν συναστροφήν.

Πολλάκις μεταβαίνει εις κυνήγιον μετά φίλων ή κάμνει περιπάτους παρά τήν λίμνην του Χάβελ.

Εις εκτάκτους δε περιπτώσεις μεταβαίνει εις του αρχικαγκελλαρίου τό μέγαρον ή εις όποιμās θεάτρων διά να δώσῃ τας ύψηλάς συμβουλὰς του εις τούς ήθοποιούς και τας καλλιτέχνιδας.

Ο αυτοκράτωρ Γουλιέλμος είνε τρομερός οηηματίας.

Αρκείται εις δύο ύπασπιστός τής ύπηρεσίας, οτινες όπως και όλοι οι άποτελοῦντες τόν στρατιωτικόν Οἶκον του, αντιπροσωπεύοντες όλα τά όπλα, έγκαταλείπουν σπανίως τόν αυτοκράτορα.

Όπουδήποτε και εάν εύρίσκεται ή Αύλη, τό γραφείον των είνε κραιπλεύρος του γραφείου του αυτοκράτορος, ένῳ ή αίθουσα του ύπασπιστηρίου εύρίσκεται πάντοτε από τό άλλο πλευρόν.

Εις τό άνάκτορον ύπάρχει σῶμα επιλέκτων χωροφυλάκων, χρησιμεῦον εις ειδικήν ύπηρεσίαν του αυτοκράτορος.

Τό σῶμα τούτο σχεδόν δέν άνήκει εις τόν στρατόν.

Οὔτε έν καιρῷ εἰρήνης, οὔτε έν καιρῷ πολέμου δύναται να επανέλθῃ εις τό στρατεύμα.

Οὔτω καθ' έκαστον έτος εις τό Ράιχσταγ γίνονται συζητήσεις περί τῶματος αυτού, θεωρουμένου ως περιουτοῦ και ζητεῖται ή κατάργησις του, και λέγεται φανερά ότι οι άποτελοῦντες αυτό δέν είνε πλέον στρατιῶται.

Οί επισκέπται, οτινες έρχονται αποκλειστικώς διά τόν αυτοκράτορα γίνονται δεκτοί υπό των κυνηγῶν.

Εάν οι επισκέπται, είνε πρόσωπα διακεκριμένα, εισάγονται άμέσως εις τήν αίθουσαν των ύπασπιστών.

Ο ύπασπιστός τής ύπηρεσίας παραμένει επί δύο ήμέρας και δύο νύκτας.

Και τότε έχει θέσιν μεταξύ των ύψηλῶν άξιωματῶχων τής Αύλης.

Αμαξαι και ίπποι είνε εις τήν διάθεσιν του. Τό επιτελείον των ύπασπιστών εύρίσκεται προς τήν δυτικήν πλευράν του άνακτόρου.

Εκ των 200 δωματίων του παλατίου τούτου τά 58 κατέχονται από τας Μεγαλειότητας.

Τά 58 αυτά δωμάτια είνε πάντοτε κλειστά διά τόν κόσμον.

Εις οὔδένα επιτρέπεται ή είσοδος.

Εάν ήτο δυνατόν να επισκεφθῇ τις τά ιδιαίτερα αυτά δωμάτια, θα έβλεπεν, ότι ο αυτοκράτωρ αφήνει εις τήν αυτοκράτειραν όλα τά κομψότερα έπιπλα και τά ωραιότερα κομψοτεχνήματα τά προερχόμενα εκ των συλλογῶν των κατά καιρούς Χοεντζόλλερν.

Τό γραφείον του αυτοκράτορος είνε μέγα δωματίον, του όποιου οι τοῖχοι είνε σκεπασμένοι από πράσινον ανοικτόν δαμάσκον.

Παραπλεύρως τής θύρας, τής άγούσης προς τήν αίθουσαν τής ύποδοχῆς, εύρίσκεται μία πελωρία θερμάστρα εκ μαρμάρου, εφ' ου είνε τοποθετημένον ένα ώρολόγιον εξ όρειχθόλου και δύο κηροπήγια άνευ ιδιαίτερας τιμῆς αξίας.

Επί των επίπλων καθὼς και επί των γραφείων του αυτοκράτορος είνε τοποθετημένα πολλά σχεδιογραφήματα και ίχνογραφήματα, θαλασσογραφίαι, φωτογραφίαι, έντος πλαισίου ή και άνευ πλαισίου, εικόνες ωραίων γυναικῶν, αι όποιαι έπροξένησαν εξαιρετικήν έντύπωσιν εις τόν αυτοκράτορα κτλ.

Μεταξύ όλων αυτών των εικόνων, εκείνην τήν όποιαν ο αυτοκράτωρ φαίνεται προτιμῶν και από τήν όποιαν δέν αποχωρίζεται ποτέ, είτε όσάκις ταξιδεύει, είτε όσάκις είνε εις τό κυνήγιον, είνε τής Δουκίσσης τής Αόστης.

Ο αυτοκράτωρ ίσχυρίζεται, ότι προτιμᾷ τήν εικόνα αυτήν από όλας τας άλλας, διότι του ένθυμίζει τήν αυτοκράτειραν Ιωσηφίνην, τήν συγγενή τής πριγκηπίσσης.

Αί άλλαι ήγαπημέναί εικόνες τής Α. Μ. είνε τής Μ. Δουκίσσης Βλαδιμήρου, τής Λαίδου Δουδλεθ, τής Μαρίας του Έδεμβούργου, τής βασιλίσσης τής Αγγλίας, τότε πριγκηπίσσης τής Ουαλλίας άκόμη, και τής δεσποινίδος Μπούκλιν.

(Επεται συνέχεια)

**ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ
ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΡΩ ΤΟΥ Κ^ο Θ. ΣΑΠΑΤΙΝΟΥ
ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ**

Κατά την 23 Οκτωβρίου 1904, καθ' ἣν εὐρισκόμενῃ ἐν Ρωμανίᾳ, ἡ ἀξιοτίμητος καὶ ἀξιόλογος οἰκογένεια Θ. Σαπατίνου, ἐκ τῶν ἐκεῖ προϋχόντων ὁμογενῶν μας, εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ μὲ προσκαλέσει εἰς ὠραῖον καὶ πλουσιώτατον γεῦμα, μετ' ὃ τῇ μεγάλῃ τῶν ἐπιθυμῶν ἐπόμηναι, προσέβημεν εἰς τὴν ἀκόλουθον πνευματιστικὴν συνδιάλεξιν, μετὰ τὸ πέρας ἧως τῆς ὁποίας εἶχομεν καὶ ἐπιστημονικὴν καὶ δὴ ὀχληρὰν συζήτησιν μετὰ δύο κυρίων καὶ δυστυχῶς ἐπιστημόνων, οἵτινες ὅλως ἀδαῶς, ἀμελετήτως καὶ ἀπειρῶς κατέκρινον ἀληθείας καὶ φαινόμενα, ὧν τὸ κύρος ἐρείδιται ἤδη ἐπὶ πασιγῶν ἀποδείξεων καὶ πειραμάτων.

Παρευρισκοντο κατὰ ταύτην οἱ Θεοδ. Σαπατίνος, Ἐλένη Σαπατίνου, οἱ δύο ἀδελφοὶ μετὰ τῶν Κυριῶν αὐτῶν, ὁ κ. Οἰκογενεὸν μετὰ τῆς Κυρίας του, ὁ κ. Καλαβρέζος, Δευδρινὸς ἰατρός, Ζήσος διδάσκαλος καὶ διάφοροι ἄλλοι. Πρὸς τοὺς οὗτοι κ. Κ. Σιμάτος καὶ Φρ. Πρίντζης.

Πρὸ τῆς συνεδριάσεως ὁ ἰατρός κ. Δευδρινὸς ἐπιχειρεῖ διὰ τοῦ βλέμματός καὶ ὅλως ἀπειρῶς νὰ ὑπνωτίσῃ τὸν κ. Κ. Σιμάτον, ἀλλ' εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ κ. Πρίντζη, ὅτι μα αἰσπονεῖ, διότι δὲν ὑπνωτίζουσι οὕτως, οὔτε εἶνε κατάλληλον πρόσωπον πρὸς ὑπνωτισμὸν ὁ κ. Σιμάτος καὶ ὅτι δέον νὰ προβοῦν εἰς τὴν πνευματιστικὴν διὰ γραφίδος διάλεξιν, λαμβάνουσι θέσιν περὶ τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ τραπέζης, ὁ διευθύνων τὴν συνδιάλεξιν Φρ. Πρίντζης, ὁ κ. Κ. Σιμάτος, ὡς μεσάζων, ὁ κ. Θ. Σαπατίνος, ἡ Κυρία Ἐλένη καὶ ἄλλοι τινές.

Ὁ κ. Πρίντζης. Παρακαλῶ νὰ ἐλθῇ τὸ πνεῦμα τῆς θυγατρὸς μου Μαρίας Πρίντζη.

Τὸ πνεῦμα. Ἦλθον. Εἶμαι ἡ Μαρία.

Ἐρώτ. Τί κάμνεις καὶ τί ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς ἀπὸ τὴν τελευταίαν συνενόησίν μας περὶ σου;

Ἄπό κ.ρ. Πρὸ τίσου καιροῦ ἔχομεν νὰ ἐμιλήσωμεν. Ἡ εὐχαριστήσις μου εἶνε μεγάλη.

Ἐρώτ. Εἶσαι εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τῶν πνευμάτων; Εἶσθε στάσιμοι ἢ προάγεισθε;

Ἄπό κ.ρ. Τὰ πνεύματα ὅλα προάγονται ἀναλόγως τῆς ἀξίας καὶ τῆς συμπεριφορῆς τοῦ καθενός.

Ἐγὼ εἶμαι εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν.

Ἐρώτ. Ἄν σὲ καλέσω κατ' εὐθείαν, θὰ δυνηθῶμεν νὰ συνενωθῶμεν;

Ἄπό κ.ρ. Ἡ πνευματιστικὴ χάρις ἔρχεται εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἡ τῆς ἐξ ὧν τὸν ἀνθρώπον νὰ γράφῃ ταχύτερον. Ἐὰν ἔχετε τὴν τριβὴν, θὰ ἐμιλήσωμεν ὁμῶς. Τοῦτο δὲ θὰ εὐχαριστήσῃ καὶ ἐμέ.

Ἐρώτ. Διαμένεις πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ μέρος;

Ἄπό κ.ρ. Διαμένω εἰς τὸ γάλας, εἰς τὸν ἀρατον κόσμον, εἰς τὸν θεόν.

Ἐρώτ. Δύνασαι νὰ μεταβῇς εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ μᾶς εἴπῃς τί κάμνουν καὶ ἂν ἐπέστρεψεν ὁ Τεκνης;

Ἄπό κ.ρ. Πάντοτε μετὰ τὰς περιεργείας σας.

Ἐὰν ἐπιμένετε, ὑπάγω.

Ἐρώτ. Ὁχι. Εὐχαριστοῦμεν. Ἄλλοτε. Παρακαλοῦμεν νὰ ἐλθῇ τὸ πνεῦμα τοῦ Βερνάρδου Ὁρσταίν, πρώην ἀρχιάτρου τοῦ Ἑλλήν. στρατοῦ.

Ἄπό κ.ρ. Ὁ Βερνάρδος Ὁρσταίν εἶναι ἤδη ἐδῶ Ἐγὼ ὑπάγω.

Ἐρώτ. Θὰ σὲ παρακαλέσωμεν, φίλτατε Βερνάρδε, νὰ μᾶς εἴπῃς, τί φρονεῖς περὶ ζωῆς, καὶ ἂν μετὰ θάνατον τοῦ σώματος, ὑπὸνείται ἡ ψυχὴ εἰς χαρὰς καὶ θλίψεις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ζωὴ ὑπάρχει πάντοτε. Εὐτυχῆς ὅστις ἐζησεν ὀλιγώτερον καὶ ἡμάρτησεν ὀλιγώτερον.

Ἐρώτ. Ἡ ψυχὴ ἀπόλλυται; ἐπ' ἀπειρον συντηρεῖται; Ὑπάρχει ἕρπον εἰς τὰς ψυχάς;

Ἄπό κ.ρ. Τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπειρα. Ἡ ψυχὴ ὑπάρχει πάντοτε. Ὅ,τι ἐπλασεν ὁ Θεός, οὐδέποτε ἀπέλλυται.

Ἐρώτ. Διὰ τοῦ πνευματισμοῦ ἡ ἰατρικὴ δύναται νὰ θεραπεύῃ νόσους;

Ἄπό κ.ρ. Ἡ πίστις εἰς τὸν ἀνθρώπον εἶναι τὸ σπουδαιότερον πρᾶγμα. Ἐὰν ποτε εὐθῆσῃ ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸ ἀνότατον σημεῖον τῆς πίστεως, θὰ γίνεταί ἡ θεραπεία ἀμέσως διὰ τῶν πνευμάτων.

Ἐρώτ. Δύνασθε νὰ μᾶς εἴπῃτε, ἂν ὁ ἐν Χίφ υἱός σας εἶναι φιλέλληνας ἢ φιλότουρκος; ἐρωτᾷ ὁ κ. Σαπατίνος.

Ἄπό κ.ρ. Αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μόνον αὐτὸν ἀφορᾷ καὶ οὐδένα ἐξ ἡμῶν.

Ἐρώτ. Πόσα παιδιά ἔχει ὁ ἐν Χίφ υἱός σας; ἐρωτᾷ ἡ κυρία Ἐλένη Σαπατίνου ἡδῆ.

Ἄπό κ.ρ. Πολλὰ ἐπεθύμουν νὰ εὐχαριστήσω, τὴν περιεργειάν σας, ἀλλὰ μ' ἐμποδίζουσι ἀνώτερα πνεύματα.

Ἐρώτ. Μεταμφύχως ὑπάρχει καὶ πότε;

Ἄπό κ.ρ. Πρὸς τιμωρίαν πνευμάτων τινῶν ὁ Θεός τὰ καταδικάζει εἰς τὴν μεταμφύχωσιν πρὸς τιμωρίαν των. Οὐδέποτε ὁμῶς καλὰ πνεύματα μεταμφύχωνται.

Ἐρώτ. Τί διαφορά τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ζῷα μετὰ θάνατον;

Ἄπό κ.ρ. Ὁ ἀνθρώπος ὡς ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε χάνεται. Τὸ ζῷον μετὰ θάνατον διαλύεται ὀλοτελῶς.

Ἐρώτ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ τέκνα σας;

Ἄπό κ.ρ. Εἶμαι καὶ δὲν εἶμαι. Κάθε ἀνθρώπος πρέπει νὰ κάμῃ τὸν προορισμὸν του. Ἡμεῖς τὰ πνεύματα πάντοτε βοηθοῦμεν εἰς τὴν καλὴν ἐκδοσιν τοῦ προορισμοῦ των.

Ἐρώτ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ τέκνα σας;

Ἄπό κ.ρ. Εἶμαι καὶ δὲν εἶμαι. Κάθε ἀνθρώπος πρέπει νὰ κάμῃ τὸν προορισμὸν του. Ἡμεῖς τὰ πνεύματα πάντοτε βοηθοῦμεν εἰς τὴν καλὴν ἐκδοσιν τοῦ προορισμοῦ των.

Ἐρώτ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς συζύγους τῶν υἱῶν σας;

Ἄπό κ.ρ. Αὐτὸ ἐμὲ δὲν ἐνδιαφέρει. Ἄφορᾷ μόνον αὐτοὺς.

Ἄπό κ.ρ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς συζύγους τῶν υἱῶν σας;

Ἄπό κ.ρ. Αὐτὸ ἐμὲ δὲν ἐνδιαφέρει. Ἄφορᾷ μόνον αὐτοὺς.

Ἄπό κ.ρ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς συζύγους τῶν υἱῶν σας;

Ἄπό κ.ρ. Αὐτὸ ἐμὲ δὲν ἐνδιαφέρει. Ἄφορᾷ μόνον αὐτοὺς.

Ἄπό κ.ρ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς συζύγους τῶν υἱῶν σας;

Ἄπό κ.ρ. Αὐτὸ ἐμὲ δὲν ἐνδιαφέρει. Ἄφορᾷ μόνον αὐτοὺς.

Ἄπό κ.ρ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς συζύγους τῶν υἱῶν σας;

Ἄπό κ.ρ. Αὐτὸ ἐμὲ δὲν ἐνδιαφέρει. Ἄφορᾷ μόνον αὐτοὺς.

Ἄπό κ.ρ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς συζύγους τῶν υἱῶν σας;

Ἄπό κ.ρ. Αὐτὸ ἐμὲ δὲν ἐνδιαφέρει. Ἄφορᾷ μόνον αὐτοὺς.

βαλλόμενα παρὰ Θεοῦ. Εἶναι καὶ νέμιμα καὶ ἀπραϊτήτα.

Ἐρώτ. Διατί δὲν ἤθελες νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν ἀνα ἀλυψίν μου;

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἀνακάλυψις σας ἀφορᾷ μόνον σᾶς. Βλέπω, ὅτι πάντοτε περὶ τῆς ζωῆς ὑλικῆς φροντίζετε. Μὴ λησμονεῖτε τὸν πνευματικὸν κόσμον.

Ἐρώτ. Ἐνθυμεῖσθε ποτε ἀπέθανες;

Ἄπό κ.ρ. Τὰ χρονικὰ διαστήματα εἶναι ἀσήμαντα εἰς ἡμᾶς.

Ὁ κ. Πρίντζης. Καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Παρακαλοῦμεν νὰ ἐλθῇ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐν Κραϊόβα ἀποθανόντος Κ. Δούμπα.

Τὸ πνεῦμα. Εἶμαι ὁ Κωστάκης Δούμπας.

Ἐρώτ. Ἐλυπήθην διὰ τὸν θάνατόν σας. Πῶς σᾶς ἐράνη ἡ ἀνακάλυψις;

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

Ἄπό κ.ρ. Ἡ ἐπιπόνησις εἶνε ἡ ἐμπνευσις.

σατε πρὸ ὀλίγου, τοῦ Μανώλη Οἰκονόμου, καὶ δὲ περ ἦτο ἀπησχολημένον.

Ὁ κ. Πρίντζης. Ὁ ἀνεψιός σας ἐδῶ παρών, ἐρωτᾷ ἂν εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς ἐργασίας του καὶ ἂν ἔχετε νὰ τοῦ εἰπῆτε τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθητε πρὶν ἀποθάνητε.

Τὸ πνεῦμα. Ὅ,τι δὴποτε ἂν εἴπω τώρα, ὀλίγον θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐμπορῶ νὰ τοῦ κάμω, εἶνε νὰ τοῦ δώσω συμβουλὰς τινὰς ἀπαρατήτους τῆς περιστάσεως.

Ἐρώτ. Εὐχαριστῶς θὰ τὸς ἀκούσῃ.

Ἄπο κ.ρ. Τὸ πνεῦμα μου δηλαδὴ ἐγὼ εὐρισκόμεναι σχεδὸν πάντοτε πλησίον σου. Αἱ ἐμπνευσεῖς γίνονται δι' ἐμοῦ. Φροντίσατε νὰ εἴσθε φιλοδέκται καὶ ἐργατικοί.

Ἐρώτ. Θὰ πράξῃ καλῶς ὁ ἀνεψιός σας νὰ μεγαλώσῃ, ὡς σκοπεύει, τὸ ἐργαστάσιόν του ἢ ὄχι.

Ἄπό κ.ρ. Δὴν ἴεγομεν ποτέ τὰ μέλλοντα. Εἶπα νὰ φροντίξῃ περὶ τῆς ἐργασίας του καὶ ὑπὸ τὰς ἐμπνευσεῖς μου νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἐρώτ. Ἐκαμε καλῶς ὅπου ἐνυμφεῖσθε ἢ ὄχι;

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἄπό κ.ρ. Τοῦτο ἀφορᾷ ἤδη μόνον αὐτόν. Ἐμὲ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

της Ἑλλάδος Ὁθωνα, ἐρωτᾷ ὁ ἀνεψιός σου ἐδῶ παρών;

Ἄ π ὀ κ ρ. Ἦσαν λόγοι ἔλωσ ἀτομικοί μου.

Μήπως τώρα θέλεις κανείς νὰ μ' ἐδικήσῃ;

Ἐ ρ ὠ τ. Μήπως σὰς ἐλύπησεν ὅτι τὰ κειμήλια ἔμειναν εἰς τὴν οἰκογένειάν καὶ δὲν ἐδόθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον;

Ἄ π ὀ κ ρ. Τὰ κειμήλια ἄς φυλάιτονται ἐκεῖ, ὅπου εἶνε. Σεῖς οἱ ἄνθρωποι ὅ,τι κάμετε περὶ τῆς ὑλικῆς σας καταστάσεως, ὀλίγον ἀφορᾷ ἡμᾶς τὸν πνευματικὸν κόσμον.

Ἐ ρ ὠ τ. Ὁ ἀνεψιός σας ἐρωτᾷ, ἂν ἐγνωρίζετε τὸ πνεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἄ π ὀ κ ρ. Μάλιστα, τὸ ἐγνωρίζω.

Ὁ κ. Πρίντζης. Νὰ ἔλθῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Παναγιώτη Καλουτᾶ, παρακαλοῦμεν.

Τὸ πνεῦμα. Εἶνε ἀπὸν εἰς ὑπηρεσίαν ἀνωτάτην.

★

Καὶ οὕτως ἐληξεν ἡ συνδιάλεξις.

Ἀλλὰ μόλις τοῦτου γενεμένου ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ὥραία ἐσπερὶς μετετρέπη εἰς ἐπιστημονικὴν συζήτησιν, τοῦ ἱατροῦ κ. Δενδρινεῦ μὴ πεισθέντος καὶ ἰκανοποιηθέντος, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τῶν πνευμάτων καὶ θηλήσαντος νὰ μυκτηρήσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ πραγματικότητα γεγονότων, πιστοποιηθέντων παρ' ὄλων τῶν μελετησάντων καλῶς καὶ πειραματισθέντων σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ μεσάζον πρόσωπον, τὸν κ. Κ. Σιμάτος, ἄνθρωπον ἀπλοῦν καὶ περιωρισμένων γνώσεων:

— Ποῦ καὶ πῶς πείθεσθε ὅτι εἶνε τὰ πνεύματα, τῷ λέγει, ποία ἐπιστήμη καθορίζει τὴν συνάρεαν ἀνθρώπων καὶ πνευμάτων καὶ ποῦ εἶνε ἡ διαμονὴ αὐτῶν.

— Ἐγώ, τῷ ἀπαντᾷ, πᾶν λογικῶς, ὁ κ. Σιμάτος, οὔτε ἐπιστήμων εἶμαι, οὔτε ἐξεταζῶ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἐννοῶ, οὔτε μ' ἐνδιαφέρουν, εἰπεῖν δὲ τὸ ὅποιον καταλαμβάνω; καὶ μὲ πείθει, ὅτι εἶνε τὰ πνεύματα, δηλ. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνήσκοντων ἀνθρώπων, αἱ ὅποια ἀπαντοῦν εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας, εἶνε ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις, τὰς ὅποιας γράφει τὸ χέρι μου χωρὶς ἐγὼ νὰ ἔχω γινῶσιν αὐτῶν, οὔτε εἶμαι εἰς θέσιν νὰ δώσω ἐγὼ τοιαύτας ἀπαντήσεις μὲ κρίσιν καὶ σοφίαν καὶ εἰς γλώσσας μάλιστα, ὅπου δὲν γνωρίζω.

— Μὰ ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἐννοεῖτε, πῶς γράφετε...

— Κύριε Δενδρινεῦ, διέκοψα τότε αὐτὸν, εἰς ἐμὲ ἀποτεινέσθε, ἂν θέλετε νὰ συζητήσητε σοβαρῶς καὶ ἐπιστημονικῶς, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν νέον αὐτὸν, ὅστις εἶνε ἀπλοῦν μεσάζον πρόσωπον καὶ οὐδὲν πλέον.

— Καὶ πιστεύετε λοιπὸν καὶ σεῖς κ. Πρίντζη, ὅτι εἶνε αὕτη συνεννόησις μετὰ πνευμάτων, καὶ δύναται ἡ ψυχὴ ἀπαξ ἀποχωρισθεῖσα τοῦ σώματος νὰ ἔλθῃ ἐδῶ εἰς πρώτην πρόσκλησίν σας;

— Διποῦμαι ν' ἀπαντήσω εἰς ἐρώτησιν τόσο ἀπλῆν, ἐπὶ ζητήματος πρὸ πολλοῦ λελυμένου, οὕτινος τὸ κύρος ἀπεδέχθησαν τόσο σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες μέχρι τοῦδε καὶ ἀπορῶ, πῶς δὲν ἐδιδάχθητε ταῦτα ἀπὸ τοῦ καθηγητῆς, ἀλλὰ θέλετε τώρα νὰ τὰ μάθετε.

— Δὲν ἤκουσα ποτὲ περὶ συνεννοήσεως μετὰ πνευμάτων.

— Περιέργον νὰ μὴν εἴσθε ἐνήμερος καὶ νομίζετε, ὅτι πρώτην φοράν τοῦτο γίνεται ἐδῶ; Ἄληθῶς, δὲν πιστεύετε εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν ψυχῶν;

— Δηλαδὴ πιστεύω, εἰς ὅτι ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, ὅτι εἶνε ὕλη. Ἄυλον οὐδαμοῦ ὑπάρχει, ἐπομένως καὶ ἄυλος ἢ ἀόρατος κόσμος οὐδαμοῦ ὑφίσταται.

— Σὰς συγγαίρω διὰ τὴν θεωρίαν σας καὶ συλλυποῦμαι τοὺς καθηγητᾶς, οἵτινες σὰς ἐδίδαξαν. Νομίζω ὅμως τοὺς ἀδικεῖτε Σὰς λέγω δέ, ὅτι ὕλη οὐδαμοῦ ὑπάρχει ἢ συμπύκνωσις στοιχείων ἀοράτων. Ἐκ τοῦ αὐλοῦ δὲ τὰ πάντα ἐγένοντο καὶ τὸ ξύλον αὐτὸ καὶ ὁ σίδηρος ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρήχθησαν καὶ εἰς τὸ αὐλοῦ θὰ μεταβληθῶσι.

— Καὶ ὁ θεὸς ἐκ τοῦ μηδενὸς τὰ πάντα δὲν ἐποίησε; παρετήρησε πᾶν εὐφῶς ἐγκαίρως ἡ Κυρία Ἐλένη Σαπατίνου.

— Ἴδου καὶ αἱ γυναῖκες ἀκόμη ἐννοοῦσιν, ὅτι ἡ ὕλη ἔχει γένεσιν ἐκ τοῦ λόγου.

— Τί λέγετε, κ. Πρίντζη, ἀλλὰ εἶνε φοβερὸν νὰ πιστεύετε, ὅτι ὁ σίδηρος δὲν εἶνε ὕλη.

— Ἐχει δίκαιον; ὁ κ. Πρίντζης, ὑπέλαβεν ὁ κ. Ζήσος, διότι τότε δὲν παραδέχεσθε τὰ μόρια καὶ ὅτι τὰ πάντα ἀποτελοῦνται ἐκ μορίων, προερχομένων ἐξ ἀοράτων δυνάμεων, ὡς ὁ ἄνεμος, ὁ ἠλεκτρισμός, ὁ μαγνητισμός, ἡ θερμότης κτλ.

— Βεβαίως τὰ μόρια ἐξ ἀπλῶν στοιχείων καὶ τὰ στοιχεῖα ἐκ τῆς δυνάμεως καὶ ἡ δύναμις ἐκ τοῦ λόγου.

— Ὁ κ. ἱατρός βαθμηδὸν ἐπελάγωσε καὶ κατ' ὀλίγον παρεδέχθη, ὅτι ὑπάρχει ὑπνωτισμός καὶ διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ θεραπεύονται νόσοι καὶ ἤρξαστο διηγούμενος πῶς αὐτὸς ὑπνώτισε μίαν νέαν, ἣν κατώρθωσε νὰ θεραπεύσῃ ἐκ τινος νόσου.

— Ἀλλὰ τότε εἴσθε ἀνακόλουθος, τῷ εἶπον, πιστεύων καὶ μὴ ἀποδεχόμενος καὶ ἂν ἔχετε τὸ θάρρος, γράψατε κατὰ τῆς ὑπάξεως τῶν πνευμάτων καὶ θὰ λάβετε τὴν δεύσαν ἀπάντησιν.

Καὶ ἐν τέλει ληξάσης καὶ τῆς συζητήσεως ταύτης, παρεμείναμεν ἐπ' ἀρκετὸν παρὰ τῆ ἀξιολογῆ ταύτης οἰκογενειακῆς συναστροφῆς, ἧς τὰ ἐντυπώσεις ἐτήρησα ἀλλοιώτους καὶ εἴτα εὐχαριστήσαντες, ἀπῆλθμεν εἰς τοὺς οἴκους μας.

ΕΠΙΤΕΙΟΣ.

Ἐκλείει χρόνος καὶ ἡμέραις μαυροφόραις τὸ φθινόπωρον ἀκλουθοῦσε ποῦ περνᾷ καὶ ὁ νοῦς μου ὄσας ἡ μέρα ἔχει ὥραις στής συφορᾶς μου τὴν ἐπέτειο μὲ γυνᾶ.

Κι' ἀφ' τὰ θολὰ τὰ νέφελα σὰν εἶδα νὰ βγῆ τοῦ ἡλίου ὀλόχρυσος ἀχτίδα τὴ μέρα καταράσθηκα μὲ τὴ καρδιά μὲ τὴν ἀνθρώπινη ποῦ γέλα συφορᾶ.

Ἐκλείει χρόνος! μητέρα μου ἀλήθεια τὸ χαμόγελο τοῦ ἡλίου θὰ προβάλλῃ ἅμα ἡ μαύρη συνεφιά διαλύσῃ.

Μονάχα ἡ γῶ θὰ κλιῶ τὸ πένθος μεσ' ὅσ' ἀστήθεια μὰ σὸ σκέλεθρό σου ἀπάνω ἀγάλι τὸ λουλούδι τῆς ἀγάπης μου θ' ἀνθίσῃ...

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικῶ)

Μ(λτων Βιτάλης)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟ - ΙΑΠΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἰάπωνες πυροβοληταὶ πλήρωθέντες ἐξωθι τῆς ἰαπωνικῆς ναυαρχίδος καὶ ἀποστέργοντες τὰ μεταβῶσιν εἰς τὰ νοσοκομεῖα, προσιμῶντες τὸν θάνατον ἐνῶ ὁ ἀξιωματικός των τοὺς παροτρύνει ν' ἀποσυρθῶσιν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ὁ περὶν ἡρωϊκῶς ἐν Μαντουσούρι μαχόμενος, ἀδελφὸς τῆς Κυρίας Στ. Δραγοῦμη κατὰ τὰς τελευταίας μάχας τοῦ Λίαι - Ἰάγγ.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ἀρχηγὸς Ἑλληνικῆς συμμορίας ἐκ Μακεδωνίων, κατόπι προδοσίας κυκλωθεὶς καὶ φρονευθεὶς, ὑπὸ τουρκικοῦ ἀποσπάματος, ἐν Μακεδονίᾳ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ.)

Τὴν 11 ἀκριβῶς ἡ ὥραία Κερνθία μας ἀπῆ-
ρεν ἐκείθι, μετ' αὐτὴν γαλήνιον καὶ θαυμάσιον·
διήλθομεν τὴν νῆσον ἐκ νέου καὶ μετὰ ἐξάω-
ρον διασκεδαστικώτατον καὶ ἀπολαυστικώτατον
πλοῦν, καθόσον πάντες οἱ ἐπιβάται πρώτης καὶ
δευτέρας θέσεως συνομιλοῦντες, συζητοῦντες καὶ
περιφερόμενοι ἐπὶ τοῦ εὐρέως καὶ καλλίστου κα-
ταστρώματος τοῦ πλοίου, ἐθαυμάζομεν τὰς πέριξ
θέσεις καὶ τὰ ἀξιοθέατα, ἀφ' ὧν διηρχόμεθα το-
πεῖα, τὰ βλέμματα πάντων ἐσταμάτησαν ἐπὶ
τῆς καλλιθεάτου καὶ μυροδόλου Χίου, ἧς τὰς
ἀκτὰς ἤδη ἐπλησιάζομεν ὀλονέν.

Μετ' αὐτὴν δὲ πολὺ ἔστημεν πρὸ τοῦ λιμένος, ἐ-
ξωθι, ὅπου καὶ ἕτερον αὐστριακὸν ἀτμόπλοιον
ἦτον ἠγκυροβολημένον, ἐρχόμενοι τὰνάπκλιν ἐκ
Σμύρνης καὶ διευθυνόμενοι εἰς Σάμον καὶ Πει-
ραιᾶ.

Ἡ Χίος ἐπίσης εἶναι ὠραιοτάτη νῆσος, κα-
τάφυτος καὶ παρουσιάζει θεὰν μοναδικῶς ἐλεγκτὴν
διὰ τε τὴν ποικιλίαν τῶν πεδιάδων καὶ λόφων,
χαράδρων καὶ πολυφύτων κλιτύων καὶ διὰ τὸν
αιαυγὴ καὶ γλυκύτατον ὄριζόντά της.

Δὲν ἐξήλθομεν ἐνταῦθα, ἐλλείψει χρόνου, κα-
θόσον μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας θ' ἀπεπλόμεν διὰ
Τσεσμέ καὶ Σμύρνη.

Ἡ Χίος εἶναι γνωστοτάτη ἀνά τὴν ὑψηλίαν
καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν της καὶ διὰ τὴν φυσικὴν ὠ-
ραιότητά της καὶ εὐμάρειαν ὡς καὶ διὰ τὰ καλὰ
ἐπίσης προϊόντα της.

Ἡ Χίος εἶναι μιά τῶν ἐπισημοτάτων καὶ εὐ-
φορωτάτων ἑλληνικῶν νήσων τῶν ὑπὸ τὴν Τουρ-
κίαν ἐπι διατελουσῶν καὶ ἦτις παρὰ τοῖς ἀρχαί-
οις ἐκκαλεῖτο Ὀριούσα, Λιθάλη, Μακρὴ καὶ
Πιτυούσα· εἶναι δὲ πολὺ ὄρεινὴ καὶ πετρώδης,
καὶ κατάφυτος εἰς τὰ ἐπιλοιπα μέρη ὑπὸ κιστρῶν,
λεμοειῶν καὶ πορτοκαλιῶν, δι' ὅπερ καὶ θεωρεῖται
ὡς κήπος τοῦ τουρκικοῦ Κράτους καὶ παράδεισος
τοῦ Αἰγαίου. Ἔχει δὲ σήμερον περὶ τὰς 59,000
κατοίκους, ὧν 1,000 Τούρκοι μόνον καὶ 1,000
καθολικοί· παράγει δὲ τὴν περίφημον μαστίχην, ἧ-
τις οὐδαμῶς ἄλλοτε καλλιεργεῖται τόσον ὅσον
ἐν Χίῳ, ὅπου ὑπάρχουσι 22 χωρὶα ἐπὶ τούτῳ,
Μαστιχοχώρια καλούμενα. Ἡ πρωτεύουσα Χίος,
ἧτις ἐκαλεῖτο ἄλλοτε καὶ Κάστρον, ἔχει τὰ χα-
ρακτηριστικὰ ἰταλικῆς πόλεως τοῦ Φεουδαλισμοῦ.

Ἡδὲ δὲ κατασκευάσθη καὶ ὠραῖος μικρὸς λιμὴν
διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου μετὰ ἐξαρέτου πέριξ
λιθαστρώτου προκυμαίας, ἧτις εἶναι τὸ κέντρον
τῆς διασκεδάσεως καὶ τοῦ περιπάτου τῶν κα-
τοίκων ἐν καιρῷ θερούς.

Ἡ Χίος πλὴν τοῦ Ὀμήρου, ὃν διαμφισβήτη,

ἦτον ἐπίσης πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ἴωνος, τοῦ
ἱστορικοῦ Θεοπόμου καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις χρό-
νοις τοῦ αἰοδίου Ἀδαμαντίου Κοραῆ.

Περίεργος εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τῆς ὀνομασίας
αὐτῆς. Τὸ ὄνομα Χίος τῇ ἐδόθη, κατὰ τοὺς μύ-
θους ἐκ τῆς νύμφης Χιόνας, θυγατρὸς τοῦ πρώτου
οἰκιστοῦ καὶ βασιλέως τῆς νήσου, Οἰναπίωνος,
κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς πολλῆς Χιόνας, ἧτις
εἶχε πέσει κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως υἱοῦ
τοῦ Προσιδῶνος, κληθέντος ἐντεῦθεν Χίου. Ὁ
δὲ Προσιδῶνος τὸ ὄνομα τῆς νήσου παράγει ἐξ αὐ-
τῆς τῆς μαστίχης, ἧτις συριαστὶ καλεῖται Χίος,
(Syri masticam chion vocant), κατ' ἄλλους
ὅμως ἡ μαστίχη εἰς φοινικὴ λέξις. Πρῶτοι δὲ
κατοικοὶ αὐτῆς ἀναφέρονται οἱ Πελαγοὶ καὶ οἱ
Κρήτες καὶ ἴσως οἱ Κῆρες καὶ οἱ Αἰελαγες.

Τῷ 1881 ἡ Χίος ὑπέστη γενικὴν πικνωλε-
θρίαν ὑπὸ φρικτῶν σεισμικῶν δονήσεων, πολ-
λάκις ἐπαναληθυσίαν, ἧ δὲ πόλις ἐξ ὀλοκλήρου
σχεδὸν εἶχε καταστραφῆ.

Ἀφ' οὗ ἐμείνωμεν ἐνταῦθα ἐπ' ἀριετόν μὴ
δυνηθεῖ, ὡς ἐκ τῆς διώρου διαμονῆς μας ἐν-
ταῦθα καὶ τῆς ἐξωθι ὀλίγον μακρὰν τοῦ λιμένος
προσαρξέω· μας νὰ ἐξέλθω πρὸς συνάντησιν με-
ρικῶν καλῶν φίλων καὶ συνδραμητῶν μου, ἀπῆ-
ραμεν περὶ λύχων ἀράς καὶ μετ' ἡλικυτάτων,
ὠραιοτάτων καὶ ἀπολαυστικώτατων καιρῶν ἡρέ-
μα· ἐθαύνομεν καὶ βραδέως πρὸς τὴν ἔνακτι Ἀ-
νατολικὴν ἀκτὴν, ἐνθα ἐντός ὠραίου καὶ θεα-
ματικοῦ κολπίσκου ὑπάρχει ὁ Τσεσμέ, μικρὰ πό-
λις καὶ ἐπίγειον τῶν ἐκείσε περιχώρων, ὅπου γί-
νονται μεγάλα ποσὰ σταφίδος καὶ ξηρῶν σύ-
κων. Ἡ πόλις τουρκιστὶ καλεῖται Τσεσμέ, ἀλλ'
εἶναι ἡ γνωστὴ Κρήνη, πρωτεύουσα ὀμωνύμου
ἐπαρχίας, ἔχουσα περὶ τὰς 15,000 κατοίκους·
Χριστιανούς, ἐξ' ὧν 2,000 Ὀθωμανοὶ καὶ 1,000
μόνον Ἑβραῖοι, Ἀρμένιοι, κτλ. Ἱστορικῶς δὲ
εἶναι γνωστὴ διὰ τὴν ναυμαχίαν, ἧτις ἐγένετο
ἐκεῖ, καθ' ἣν οἱ Ρῶσοι ὑπὸ τὸν κόμητα Ὀρλώφ
καὶ τοὺς ἐν τῷ Ρωσικῷ στόλῳ ὑπηρετοῦντας Ἀγ-
γλους Ἑλφινστον καὶ Γρέϊς κατὰ τὴν νύκτα τῆς
5 πρὸς τὴν 6ην Ἰουλίου 1770, ἐπυρπόλησαν
σύνπαντα τὸν Τουρκικὸν στόλον, ἐξ 22 μεγάλων
καὶ μικρῶν πλοίων. Τὸ πῦρ ἔθετο ὁ Ἀγγλος
Bugdale, προσκολλήσας τὸ πυρπολικὸν του εἰς
τὰ ἑθνητικῶν πλοίων καὶ πλήρης ἐγκαυμάτων
ἐσώθη διὰ κολυμβήματος.

Ἀφ' οὗ παρεμείνωμεν καὶ ἐνταῦθα περὶ τὴν μίαν
ὥραν, καθ' ἣν ἐγένοντο αἱ συνήθειαι ἀποδιβάσεις
καὶ ἐπιβιβάσεις ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων, ἐν
τῷ μέσῳ πάντοτε φωνῶν καὶ ταραχῶν καὶ τῶν
λεμβουρικῶν ἀτελευτήτων πέριξ τοῦ σκάφους
στρωφῶν καὶ μετακινήσεων, ἀπῆραμεν καὶ ἐντεῦ-
θεν, ὃ εὐθυνομένοι πρὸς τὴν Σμύρνην.

Ἦτο ἤδη νύξ καὶ ὁ καιρὸς ὀρσοερός καὶ εὐ-
χάριστος καὶ πότε καθήμενοι, πότε περιπατοῦ-
τες κατὰ μήκος τοῦ ἐκτενοῦς καταστρώματος τοῦ

ὠραίου καὶ μεγάλου σκάφους μας, διηγοῦμεθα
ἀλλήλοις διάφορα ἀντικείμενα καὶ πότε συζυ-
τοῦντες καὶ γελῶντες καὶ πότε σπουδαίολογοῦν-
τες, διήλθομεν ὥρας τινὰς τῆς νυκτὸς πᾶν εὐ-
χάριστος καὶ περὶ τὴν ἐνδεκάτην κατήλθομεν νὰ
κοιμηθῶμεν.

Τὴν πρωίαν ἠγέρθημεν περὶ τὴν 7ην καὶ ἀφ' οὗ
ἐνεδύθημεν καὶ ἐκαλλωπίσθημεν, ὡς πρίγκηπες,
διότι ἐν τοῖς πλοίοις, ἅμα τις καλοπληρώση ἐν-
νοεῖ νὰ φάγη, νὰ κοιμηθῆ, διασκεδάσῃ καὶ δια-
τάξῃ μετὰ τὸ ἐπιπλέον ὡς τέλειος δεσπότης, ἀνήλ-
θομεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἵνα ἴδωμεν ποῦ
εὐευσκόμεθα καὶ ἀπολαύσωμεν τῆς θέας τῶν πέ-
ριξ ἀνεύλισσόμενων τοπεῖων. Ἀκριβῶς δὲ κατ' ἐ-
κείνην τὴν στιγμήν περιεκάμπτομεν τὸ ἀκρωτή-
ριον τοῦ ὀμωνύμου κόλπου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀ-
πίου, εἰσδύοντες κατὰ 55 γιλ εἰς τὴν ξηρὰν,
κεῖται ἡ ὠραία, ἱστορικώτατη καὶ περίφημος
Σμύρνη. Δεξιόθεν εἶχμεν πλησίον τὴν ξηρὰν,
ἧτις περιβάλλεται ἀπὸ μεγάλα καὶ ὠραία ὑψηλά
ὄρη, μετὰ τῶν ὀπίων διακρίνομεν ἤδη τὰ «Δύο
ἀδελφία» ὑψηλῶς κείμενα καὶ προβάλλοντα ὄντως
ὡς ἀδελφοί, δύο αἰχμηροὺς ὀμοειδέφους πύ-
ργους ἢ πύλους, ἃν θέλετε, καὶ βαθμηδὸν χωροῦ-
μεν ὀλονέν πρὸς τὰ ἔνδον θαυμάζοντες τούναντιον
ἀριστέροθεν ἡμῶν ὀμαλὴν γῆτην ἐπιφάνειαν, ἐφ'
ἧς διακρίνονται πολυάριθμοι καλύβαι καὶ ἀλυκί-
δες. Δεξιόθεν δὲ ἡμῶν ἀφίνομεν τὰς Κλαζομενάς
μετὰ τοῦ λοιμοκαθαρτηρίου αὐτῶν καὶ μετ' οὗ
πολὺ διηρχόμεθα πρὸ τῶν τουρκικῶν πυρπολοειῶν,
ἅτινα προσαπίζουσι τὴν πόλιν.

Ἡδὲ διακρίνομεν τὴν Σμύρνην εἰς τὸ βάθος
τοῦ κόλπου, δεξιόθεν καὶ ἀριστέροθεν τὰ ὠραία
αὐτῆς· περιχώρα καὶ ἐξοχικὰ χωρῖα, ἐνθα διαμέ-
νουσιν οἱ προύχοντες τοῦ τόπου, καὶ ἄνωθι τὸ
δεσπύζον ἄλλοτε φρούριον καὶ νῦν κατερειπωμέ-
νον τῆς ἀρχαίας ἱστορίας κλέος.

Μετ' ὀλίγον εὐρισκόμεθα πρὸ τῆς πόλεως ἐ-
κτάκτως ποικιλομένης καὶ ἐστολισμένης κατὰ
τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὑπὸ πολυάριθμων μεγάλων
καὶ μικρῶν πλοίων. Ἦσαν τοῦ Ἀγγλικοῦ στό-
λου τῆς Μεσογείου ἐξ ἐξήκοντα περίπου μονάδων
σταθμεύοντα πρὸ ἐβδομάδος ἐκεῖ καὶ οὕτως ὁ
ναύαρχος εἶχε μεταβῆ εἰς Κωνσταντινούπολιν νὰ
χαίρει τὸν Σουλτάνον. Ὁραῖον τῇ ἀληθείᾳ
τὸ θέμα καὶ ὠραιότερον ἐξωθι, ὅπου χιλιάδες
ναυτῶν διεσκεδάζον ἀνά τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ κέν-
τρα τῆς πόλεως, ἐνθα τοῖς εἶχεν ἐπιτραπῆ νὰ
ἐξέρχωνται.

Μετὰ λύπης ἐγκαταλείψαντες τὸ ὠραῖον σκά-
φος, δι' οὗ εἶχομεν ἐκτελέσει τοσοῦτον λαμπρὸν
καὶ διασκεδαστικὸν ταξίδιον, ἐξήλθομεν εἰς τὴν
Σμύρνην.

Ἡ Σμύρνη, ἀρχαιοτάτη ἑλληνικὴ πόλις, καὶ
ἐμπορικώτατη, παρ' ἣν, ὡς λέγεται ἐγεννήθη καὶ
ὁ Ὀμηρος, ἔχει περὶ τὰς 260,000 κατοίκους,
ἐξ ὧν οἱ ἡμίσεις εἶναι σχεδὸν τοῦ Ἀνατολικοῦ

ὄγγματος, οἱ δ' ἕτεροι Μωαμεθανοί, Ἀρμένιοι,
Δυτικοὶ κτλ. Ὀμιλεῖται δ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ πόλις ἰδίως ἠκμασεν
ἐπὶ ρωμαϊκῶν χρόνων καὶ ἦτον ὀνομαστὴ διὰ
τὰ οἰκοδομήματά της, ἐξ ὧν διακρίνοντο τὸ Ὁ-
δεῖον καὶ τὸ Στάδιον, οὕτως μετὰ τοῦ θεάτρου
σώζονται λείψανά τινὰ ἐτι, τὸ Ἀσκληπιεῖον, τὸ
Ὀμήρειον κτλ.

Ἡ πόλις, τῆς ὁποίας τὸ ἐσωτερικὸν δὲν ἀντι-
στοιχεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὸς τὴν ἐκ τῆς θαλάσ-
σης λαμπρὰν θεάν, διαιρεῖται εἰς τὴν κάτω πό-
λιν, τὴν κατοικουμένην ἰδίως ὑπὸ Χριστιανῶν
καὶ τὴν ἄνω πόλιν, ἐπάνω Μυχλῶν, καθὼς ἡ
στενοχώριος ἐκτισμένη καὶ κατεικουμένη ὑπὸ
Μωαμεθανῶν, Ἰουδαίων καὶ ὀλίγων Ὀρθοδόξων.
Ἡ κάτω πόλις ἔχει τὴν παραλιακὴν ὁδόν, κα-
λῶς καὶ εὐπρεπῶς ἐστρωμένη καὶ κτισμένη μετ'
ὠραίας καὶ μεγάλας οἰκοδομὰς καὶ καταστήματα.
Ἡ προκυμαία κατασκευασθεῖσα τῷ 1874 καὶ
κεκοσμημένη δι' ὠραίων μεγάρων καὶ οἰκοσμῶν,
καφεῖων, ξενοδοχείων καὶ ζυθοπωλείων καὶ λου-
ζῶν ἀποτελεῖ μετὰ τῆς παραλλήλου αὐτῇ ὁδοῦ
τὸν κυριώτερον στολισμὸν τῆς πόλεως. Κατὰ
τὴν νοτιοδυτικὴν ἄκρην εἰσέρχεται τις εἰς τὴν
πλήρη ζωῆς ἀγορὰν, συνισταμένην ἰδίως ἐκ πο-
λυπληθῶν χαϊνῶν, ἐξ ὧν διακρίνεται τὸ Μέγα
Βεζιρ Χάν, τῶν Βελεστινίων καὶ ἄλλα πολλά.
Εἰς τὸ τουρκικὸν μέρος εὐρίσκεται τὸ μέγαρον
τοῦ Γεν. Διοικητοῦ, μετὰ τινῶν ἀρχαιοτήτων
ἐν τῷ κήπῳ αὐτοῦ, οἱ στρατῶνες καὶ αἱ φυλα-
καί.

Ἡ Σμύρνη ἔχει περὶ τὰς 45 Ἑλληνικὰς ἐκ-
κλησίας ἐξ ὧν διακρίνεται ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς
ἁγία Φωτεινῆ, ἱδρυθεὶς πρὸ τοῦ 1688 καὶ ἀνοικ-
οδομηθεὶς τὸ τελευταῖον τῷ 1792 μετὰ ὠραίου
ὑψηλοῦ κωδωνοστασίου, καὶ οἱ περικαλλεῖς ναοὶ
τοῦ ἁγ. Γεωργίου καὶ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Προ-
δρόμου. Ἐκ τῶν εκπαιδευτικῶν καταστημάτων
ἰδιαιτέρας μνείας ἄξια εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ Εὐαγγελ-
ικὴ σχολὴ ἢ τὸ Γυμνάσιον, μετὰ μουσείου ἀρ-
χιολογικοῦ, ἀρκεύοντος καλοῦ καὶ βιβλιοθήκης
περιεχοῦσης 25 περίπου χιλιάδας βιβλίων καὶ
300 χειρόγραφα. τὸ Κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖον
καὶ τὸ Ὀμήρειον οἰκοτροφεῖον τῶν Κορασίων,
κτλ.

Ἡ Σμύρνη οὕσα ἐπίγειον τῆς μικρᾶς Ἀσίας
εἶναι τὸ κέντρον τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως καὶ
συνδέεται μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ Αἰθιοπικοῦ
διὰ σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ καὶ διὰ τῶν καμήλων,
αἵτινες μέγα μέρος διεξάγουσι τοῦ ἐμπορίου.

Διαμείνας ἐνταῦθα 3-4 ἡμέρας, καθ' ἧς ἐξη-
κολούθει διαμείνων καὶ ὁ ἀγγλικὸς στόλος, με-
γάλῃ κινήσει καὶ ζωηρότης ἐπεκράτει εἰς τὰς
ὁδοὺς καὶ τὰ καταστήματα, ἰδίᾳ καφεῖα, ξενο-
δοχεῖα καὶ ζυθοπωλεῖα ἐνθα πολυπληθεῖς ἄγγλοι
ναῦται καὶ ὑπαξιωματικοὶ ἐσίχναζον καὶ διε-
σκεδάζον, ἰδίᾳ διέτρεχον τὰς ὁδοὺς πεζῇ, ἐφ' ἃ-

μάξης ἢ ὀνηλατικῶς πρὸ πάντων, καθόσον τὰς ἀρέσει πολὺ ἢ ὀνηλασίᾳ καὶ ἡδὸν καὶ ἐκραυγαζόν καὶ ἐγγέλων καὶ θορυβωδῶς ὠμίλου καθίσταμενοι οὕτω τὸ θέμα τῆς ἡμέρας καὶ τὸ ἀντικείμενον πάσης διασκεδάσεως καὶ συζητήσεως. Τὸ δ' ἐσπέρας κατέκλυζον τὰ θέατρα καὶ τὰ καφωδεῖα τσαούτη δὲ εἶνε ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ ἀπλότης καὶ λήθη τοῦ ἀγγλου εἰς τὸ εἶναι του, ὥστε λησμονεῖ ἐντελῶς ἑαυτὸν καὶ ἀφίεται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος ἀνθρώπου καὶ τοῦ τυχόντος ποτοῦ ἢ φαγητοῦ. Ὁ ἄγγλος ἀρκεῖ νὰ διασκεδάσῃ καὶ ἀπολαύσῃ τι καὶ θυσιάζει καὶ τὸ βαλάντιόν του καὶ αὐτὸ τὸ εἶναι του. Ὁ ἄγγλος ἀποθνήσκει διὰ τὰς διασκεδάσεις καὶ ἐκπνέει ἐν τῇ ἡδονῇ.

Μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ μεγάλη ἐλευθερία καὶ παραλασία, εἰς ἣν εἶχον ἐπιδοθῆ κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐν Σμύρνῃ καὶ τὸ δεύτερον ἐσπέρας τῆς ἐκείσε διακομῆς μου εὐρεθεὶς μόνος ἄνευ συντρόφου, ἐπὶ τῆς παραλίας ἐνθῶ, ὡς εἶπομεν, τὰ καφεῖα, ξενοδοχεῖα καὶ κέντρα, ἐπέδωθον διασκεδάζων νὰ παρατηρῶ τοὺς τῆδε κκεῖσε ἐσκορπισμένους ἄγγλους. Ἦτο τὸ τέλος τῆς διασκεδάσεώς των καὶ εἶχον ἀποκάμει τρέχοντες, πίνοντες, τρώγοντες καὶ καπνίζοντες.

Εἰς τὰς ὁδοὺς ἄλλοι μὲν ἐδῶ, ἄλλοι δὲ ἐκεῖ ἐβάδιζον ταλαντευόμενοι, τρικλιζόντες καὶ πότε στηριζόμενοι ἐπὶ τὸς φανοῦ ἢ παρακειμένης τραπέζης καὶ πότε ἰστᾶμενοι ὡς μικροὶ κυπάρισσοι, περιφερόμενοι, ἵνα εὕρωσι τὴν ἰσορροπίαν· εἰς τὰ καφενεῖα ἄλλοι ἦσαν ἐντελῶς ἀκίνητοι, ἔχοντες τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστοὺς ἐκ τοῦ βάρους καὶ ἄλλοι μὲν καὶ ποὺ καὶ ποὺ ἐκβαλλόντες ἀσυνάρτητον κραυγὴν, ὅπως τραγουδήσω ἐν ἐτι, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι πλέον. Ἐτεροι δὲ ἐν τοῖς ἐστιατορίοις προσπαθοῦντες ἐτι νὰ βάλωσι τεμάχιον φαγητοῦ ἢ ποτηρίου εἰς τὸ στόμα καὶ ἐκ τῆς πολλῆς των ζάλης νὰ μὴ δύνανται, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀναισθησίας των νὰ εὐρίσκωσι τὸ στόμα των καὶ ὅτ' ἔφερον τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ὦτα ἢ τὴν κεφαλὴν.

Ὡραία ἀπόλαυσις! εἶπον, εἰ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐννοοῦν μέχρι κόρου νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ πάντα καὶ μὲν ἐτελείωνον τὴν σκέψιν αὐτῆν, παρατηρῶ νᾶυτην τινὰ ἐγειρόμενον ἐκ τῆς τραπέζης, παραληρίζοντα ἀναισθητικῶς λέξεις τινάς, εἶτα φωνασκούντα καὶ χειρονομούντα εὐχαριστημένως καὶ εἶτα πηδῶντα ἀνά τὴν ὁδόν... καὶ μπλούμ! νὰ πηδῆσιν ἐντὸς τῆς θαλάσσης.

Ἰδοὺ, ὁ ἄγγλος! ἀποθνήσκει διασκεδάζων! εἶπα καὶ ἐστάθην νὰ ἴδω, ὅπου τὸν ἐξήγαγον ἀκίνητον καὶ νεκρὸν ἴσως καὶ τὸν εἶσαν ἐφ' ἀμάξης, ἵνα τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὸ πλοῖον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΛΗΕΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

— Καὶ λοιπὸν μέχρι τοῦδε δὲν ἐσκέφθητε περὶ κανονισμοῦ; ἢ ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτος, τότε ὑμεῖς...

— Ἀγαπητέ, κύριε, διέκυψεν αὐτὸν ὁ Ἰβανῶν, σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ κάμνητε κρίσεις, ἀλλὰ νὰ ἐγκαταλείψητε τὸ τηλεγραφεῖον.

— Καὶ διὰ τί τάχα νομίζετε, ὅτι ἦλθον πρὸς ὑμᾶς; ὀμιλῶ μετὰ τοῦ Λοζίνσκη.

— Τῷ κ. Λοζίνσκη ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς τὸ συνδιαλέγεσθαι ἐν καιρῷ ὑπηρεσίας.

Ὁ Λοζίνσκη ἀνεπλήχθη τὸ καθ' αὐτὸν.

— Συγγνώμην, εἶπε, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μοὶ κάμνητε παρατηρήσεις!

— Πῶς τοῦτο;

— Βεβαίως! εἶμαι μὲν βοηθὸς ὑμῶν καὶ κατώτερος τὸν βαθμὸν, πλὴν νὰ μ' ἐπιπλήττετε...

— Τί εἶναι, τί, ὡρὸς ἐξ ὀργῆς ἀνέκραξεν ὁ Ἰβανῶν, τύπτων τὸ στήθος. Τολμᾶτε λοιπὸν νὰ μοὶ ὑποδεικνύετε τὰ χρέη μου καὶ δικαιώματα!

Ταῦτα κράζων ἔκοιμ βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, εἰσιπνέων καὶ Κύριος οἶδε, ποῦ θὰ κατέληγεν ἡ σκηνὴ αὐτῆ, ἂν μὴ ἐνεφανίζετο αἰρηνὸς ἢ κ. Κωστονέγκο.

— Κύριε! ἀπόλωσα τὴν κτένα μου, ζητήσατέ τὴν, ἄλλην παρομοίαν δὲν ἔχω!

Εὐνόητον, ὅτι πάντες ἐρήφθησαν ζητοῦντες τὴν ἀπολεσθεῖσαν κτένα, λησμονήσαντες πρὸς στιγμὴν πᾶσαν ἔριδον.

Ὁ Κύριος παρήρηχετο, εἰ δὲ ἐρωτολόγηται ἦρωες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐσαχηνεύοντο ὑπὸ τῶν θληγῆτρων τῆς κ. σταθμάρχου, ἥτις τοσοῦτον ἐπιτηδείως προσηφέροτο, ὥστε ἕκαστος τοῦλάχιστον ἐπὶ στιγμὴν ἐθεώρει ἑαυτὸν προτιμώμενον.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ὑπόθεσις περιωρίζετο ἐν περιπέτειαι καὶ βλέμμασι, χωρὶς οὐδεὶς τῶν λατρευτῶν τῆς νὰ τολμήσῃ εἰς ἀπ' εὐθείας ἐξηγήσεις.

Ἐσπέρην τινὰ, προκεχωρηκυῖος τῆς ὥρας, ἐν ᾧ οἱ πάντες ἦδη ἐκοιμῶντο καὶ μόνος ὁ Ἰβανῶν νωθρῶς ἔκρουε τοῦ δέκτην του, ἐντελῶς ἀπροσοκλήτως ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζεται πρὸ αὐτοῦ ὡς τι ὄραμα ἢ κ. Κωστονέγκο.

— Θέλετε νὰ κοιμηθῆτε; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἐπιτρέπεται.

— Διὸ τοῦτο δὲ νομίζω ὅτι νυστάζετε, διότι ἀπαγορεύεται οὕτως δὲ στερεῖται τις, ἐκεῖνο ἐπιθυμεῖ.

— Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, κυρία, θὰ μοῦ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἀποκοιμηθῶ.

— Διὰ τί;

— Σκέψις τις μ' ἀνησυχεῖ καὶ βασανίζει.

— Περὶ τίνος λοιπὸν σκέπτεθε;

— Κάλλιον εἶπατε περὶ ποίας;

— Ἐστὼ! μοὶ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον!

Ὁ Ἰβανῶν ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν. Τὸ πᾶν περὶ εἰς γὰρ. Μόλις πρὸ δλίγου διήλθεν ἡ φορτηγὸς ἀμαξοστοιχία καὶ ὁ σταθμάρχης ἀπεσύρθη, ἵνα κατακλιθῆ μέχρι τοῦ ὁδοποριοῦ. Ἐκεῖ κάτω μακρὰν ἐφάνετο ἡ στέπη, περιλουμένη ὑπὸ ἀπλήτου σιληνιακοῦ φωτός.

— Σκέπτομαι διηνεκῶς περὶ ὑμῶν: προῦφερον ὁ δυστυχὴς τηλεγραφετῆς, συγκεντρώσας τὰς δυνάμεις του.

— Περὶ ἐμοῦ; ἢ ἐξεπλάγη προσποιομένη ἐκείνη.

— Ναὶ περὶ ὑμῶν! Ἄφ' ἧς στιγμῆς, περιλουμένη ὑπὸ πρωϊνοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐνεφανίσθητε τὴν πρώτην ἐκείνην φορὰν ἐδῶ πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦτου, τὸ πᾶν ἐλησμώνησα. Ὑμεῖς εἰσθε δι' ἐμὲ ὁ κόσμος. Ὑμεῖς ἢ σκέψις! Τὴν νεότητά μου διήλθον ἐν μεγάλῳ κέντρῳ, οἶον ἡ λευκόλιθος Μόσχᾳ, καὶ ὅμως ὀμίγη περιεκάκυψε καὶ ἀπεσιότισε τὸ παρελθόν... Σὰς ἀγαπῶ... σὰς ἀγαπῶ δι' ἔλων μου τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς! εἶπατε τί θέλετε; εἶμαι ἔτοιμος τὸ πᾶν νὰ ἐκτελέσω εἰς ἐν καὶ μόνον νεῦμα!...

Ἡ κ. Κωστονέγκο ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα.

— Σιγώτερα! δύνανται ν' ἀκούσωσιν! Ἐπάνω τὸ παράθυρον τοῦ συζύγου του εἶνε ἀνοικτόν... νομίζετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀνάισθητος!

— Ἄννοῦλα!

— Σταθθεῖτε! — ἀκόμη ἐνωρὶς—μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἶμαι ὑπανδρὸς.

— Μοὶ εἶναι ὅλως ἀδιάφορον.

Ἄν θέλητε αὐριον θὰ τὸ εἶπω τῷ συζύγῳ σας. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτε ἐν Μόσχᾳ πρὸ πολλῶν ἐτῶν...

— Νῖδα! τὸν διέκυψεν ἐκείνη, μήτε λέξιν, πρέπει πρὸς τὸ παρὸν νὰ κρύπτῃς τὰ αἰσθητά σου, ἄλλως ἐνδέχεται νὰ προκύψῃ σκάνδαλον.

— Ἐν φίλημα.

— Ὅχι, οὐδέποτε!

— Σὲ ἰκετεύω—μόνον ἐν.

Ἡ κ. Κ. ἀπέσπασε τὴν χεῖρά της καὶ ὀπισθοδρόμησε.

— Ὅχι οὕτε ἐν! γνωρίζω καλῶς ἐμαυτὴν! ἐγὼ αὕτη φοβοῦμαι ἐμαυτὴν! Δὲν ἐγεννήθην διὰ τοιαύτην ζωὴν, οὕτε διὰ τοιαύτην νεκρῶσιν. Καὶ ἐξηκολούθησα, οἶονεὶ παραληροῦσα, νὰ ψιθυρῶ ἀκατάληπτά τινα διὰ τῶν ξηρῶν καὶ πεπυρακτωμένων ὡς ἀνθρώπων χειλέων της.

Ὁ Ἰβανῶν χροσθάνθη τὸ αἶμα ἀναβαῖνον εἰς τὴν κεφαλὴν.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ταύτην ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν ὁ σιδηροδρομικὸς τεχνίτης.

— Δὲν ἔχω τηλεγραφεῖμα; ἠρώτησε.

— Ὅχι.

Ὁ κ. Καρπίδης ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Πάλιν δὲν ἔρχεται! Τί λοιπὸν νὰ εἶπῃ τις καὶ τί νὰ ὑποθέσῃ! Ἀδελφός! καλὸς ἀδελφός! διὰ τί δὲν κάθηται ἐδῶ εἰς τὸν σταθμὸν; ὑπάγω νὰ σκάσω ἐξῆλθε τὸ τρίτον;

— Ἐξῆλθε.

Νέφη καπνοῦ ἀνεπεμψεν ὁ κ. Καρπίδης, προσπαθῶν ν' ἀναπέμψῃ μετὰ τοῦ καπνοῦ τῆς πίπας του καὶ τὸν κατατρώγοντα τὰ ἄθλια στήθη του πόνον!

Ἄνεβλεψε τότε ὁ Ἰβανῶν καὶ εἶδεν, ὅτι ἡ κ. σταθμάρχου εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ὁλόκληρον τὴν ὑπολειφθεῖσαν νύκτα διήλθεν ἐν πυρετώδει τινὶ καταστάσει.

Αἱ ἰδέαι ἐδιπλασιάσθησαν ἐν τῇ κεφαλῇ του! Ταυτοχρόνως, ἐν ᾧ ἐσκέπτετο περὶ τῆς γυναίκος

ταύτης, τῆς ἀναστατώσεως τὴν ὑπαρξίν του ὄλην, αὐτομάτως πῶς ἐτηλεγράφει, ζητῶν πληροφορίας ὅλως περιττὰς καὶ ἀκαίρους καὶ εἰς οὐδὲν αὐτῷ χρησίμους, δι' ἧς, οὐδὲλων ἀμφίβολον, ὅτι θὰ ἐλίου τὴν κεφαλὴν οἱ ἐρωτώμενοι.

Τὰ μέγιστα ἐχάρη, ὅτε ἦλθε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ὁ Λοζίνσκη. Βεβασανισμένος καὶ καταβεβλημένος, ὡσεὶ λαβῶν πληγὰς βαρείας, ἐσύρθη μέχρι τῆς κλίνης του καὶ ῥιφθεὶς ἐπ' αὐτῆς, παρεδόθη εἰς ὑπνον βαρύν, ὡς νεκρὸς.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ὁ Λοζίνσκη, καταλαμβάνων θέσιν περὶ τὴν μηχανὴν, ἐμηδία ἀίνιγματωδῶς.

Πρὸ μῖξ ὥρας συνητήθη μετὰ τῆς κ. σταθμάρχου ἐν τῷ διαδρόμῳ. Αὕτη κατὰ τὴν συνήθειαν της τὸν ἠτένισεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠρώτησε:

— Λοιπὸν; τί ἔχομεν;

— Τίποτε, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος ἐντελῶς ἀπαθῆς καὶ ἀδιάφορος, πλὴν αὐτοστιγμῆ ὡσεὶ καταληφθεὶς ὑπὸ θηριωδίας, εἶπε μετὰ ψυχρότητος κυνικῆς.

— ἔχετε σκοπὸν νὰ τελειώσῃτε ταχέως;

— Τί;

— Τὸ παιγνίδι τοῦτο, τὸ ἄχαρι, ὅπερ παίζετε μαζὺ μου! Νομίζετε, ὅτι εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οὓς παίζουσι σήμερον καὶ ρίπτουσιν ὡς ῥάκη περιττὰ αὐριον!!

Ὅχι πολὺ κακῶς μὲ γνωρίζετε.

— Τίποτε δὲν ἐννοῶ!

— Ἄ! δὲν ἐννοεῖτε; οὐδὲν ἔχετε νὰ ἐννοήσῃτε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος καὶ τὴν ἤραψε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἀπὸ τῶν ὤμων—τίποτε δὲν ἔχετε νὰ ἐννοήσῃτε. Ὁφείλετε νὰ ἀνήκητε εἰς ἐμὲ, καὶ μόνον εἰς ἐμὲ! καὶ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορον ἂν ἔχετε σύζυγον ἢ δὲν ἔχετε...

— Τίς σὰς ἔδωκε τὸ δικαίωμα, παρακαλῶ;

— Ποῖον δικαίωμα; ἀκούεις ἐκεῖ; σὺ, σὺ μοὶ ἔδωκας τοῦτο τὸ δικαίωμα—Ναί. Ἀλλὰ πρὸς τί αἱ ὀμιλίες; Ποῖος σοὶ ἔδωκε τὸ δικαίωμα, εἰπέ μοι, ἵνα ἀναστατώνῃς τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ παίξῃς μετὰ τὴν καρδίαν αὐτοῦ! Δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃς! Δὲν ὀμιλιῶ τὸν ἄλλον. Βλέπεις τὴν μάχαιραν αὐτῆν;

Ταῦτα δὲ λέγων ὕψωσεν ὀπλισμένην χεῖρα, τρῶμερὸς τὴν ὄψιν.

— Ρίγος διέτρεξε τὰ μέλη ἐκείνης.

— Ἀφετέ με!

— Πότε θὰ συναντηθῶμεν;

— Ἀφετέ με!

Ἐπὶ τῆς κλίμακος ἠκούσθησαν βήματα βαρέα. Ἡ κ. Κωστονέγκο προσέκρουσεν εἰς τὸν ἄνδρα της, ἐξερχόμενον τῆς κατοικίας.

— Ἐπιεῖς τέτοιον, τὸν ἠρώτησεν.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος καὶ σταματήσας ἠκολούθησεν αὐτῆν, διὰ βλέμματος μελαγχολικοῦ, ἀνερχομένην.

Ἡ κ. Κ. ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἐρριψε βλέμμα εἰς τὸ κάτοπτρον, διηυθέτησε τὴν κόμην αὐτῆς, ἔψαυσε τοὺς ὄμους της, ἐφ' ὧν χροσθάνετο ἐτι τὴν βάνουσον ἐπαφῆν τῶν χειρῶν τοῦ Λοζίνσκη καὶ ἐξεληθούσα εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐπλήρωσε τοῦτο κύπελλον καὶ ἤτοιμάζετο

νά βρήσει, δὲ ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται ἡ μικρὰ κορκαίς Μαρία, κομίζουσα ἐπιστολὴν.

— Πίθην;

— Ἀπὸ τοῦ νέου, τοῦ κοιμωμένου ἐν τῇ ἀποθήκῃ.

— Ἄ! ἀπὸ τοῦ φοιτητοῦ. Ἔσχισε τὸν φάκελλον, ἀπέσυρε φύλλον γάρτου καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκουσα.

Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν ἐνόησε, καθ' ὅσον ὅμως πρὸς χάριτι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἐπὶ τριτοῦτον τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐφαιδρύνετο καὶ ἐπὶ τέλους ἐξερράγη εἰς ἰσχυρὸν γέλωτα.

«Σὰς γράφω, κυρία, — ἀναγίνωσκε» — μὴ δυνάμηνος νὰ γρύπτω ἐπὶ πλέον τὸν πρὸς ὑμᾶς φλογερὸν ἐρωτὰ μου. Τὶ ἐκάματε μαζὺ μου; μέγα ἀμάρτημα! Λησμονῶ τὰ ὑπηρεσιακά μου καθήκοντα, προτιμῶν τὰ προσωπικὰ αἰσθημάτων ἀντὶ τῶν κοινωνικῶν λαϊκῶν ὑποθέσεων. Εἶνε τιφοβερὸν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ ἐρᾶσθαι γυναικὸς ὑπ' ἀνδρὸς εἶνε ἀνήθικον πλὴν οὐδὲν τοιοῦτον θέλω, δι' ὃ καὶ προτείνω ὑμῖν τὰ ἐξῆς: Ἄν κατέχησθε ὑπὸ ἀμειψίμου ἰσχυροῦ, ὅσον καὶ τὸ ἐμὸν, αἰσθημάτων, ἀποκαλύψατε τῷ συζύγῳ ὑμῶν τὸ πᾶν, καὶ ἐρωτήσατέ τον πόσα θέλει, ἵνα σὰς δώσει, διαζύγιον. Καὶ δὲν ἔχω μὴν πρὸς τὸ παρὸν παρουσίαν ἀτομικὴν ἔγω ὅμως πατέρα πλοῦσιον καὶ ἂν τῷ ἐξομολογηθῶ τὸ πάθος μου, θέλει πεισθῆ, ὅτι τὸ πρὸς ὑμᾶς οἰσθημά μου εἶνε σοβαρὸν καὶ θέλει δώσει τὴν συγκολληθεῖσάν του, συγκαταβῆλων τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ὑμῶν αἰτηθησόμενον ποσόν. Κυρία! Ἰλόκληρον τὴν νύκτα διήλθον ἀγρυπνῶν. Τὰ χθισινὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ «Μόρφωσις» μένουσιν ἄκοπα, καίτοι πολλὰ ἐνέχουσι τὰ ἐνδ' ἀφέροντα καὶ διδακτικά. Πάσῃων πέποιθα, ὅτι θέλετε συγκατατεθῆ νὰ γένητε ἰδική μου. Ὁ σύζυγος ὑμῶν, μὴ τρέφων οὕτε τὴν ἐλαχίστην πρὸς ὑμᾶς ἀγάπην, θέλει προτιμᾶσθαι τὰ χρήματα ἀνθ' ὑμῶν.

Ραζάνιος...

Κρύψατα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ θυλάκιον ἐπὶ τὸ τέθρον τῆς καὶ ἠγέρθη νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον. Μὴ θέλουσα δὲ νὰ συναντηθῆ μετὰ τῶν τηλεγραφητῶν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οπίσθιν τοῦ σταθμοῦ θύρας καὶ διηρῶνθη πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ, ἐρ' οὐ τὴν ὄχθην ἦν ἐξηπλωμένος ὁ Κλουκιδῶν. Οὗτος ἰδὼν αὐτὴν, ἠγέρθη καὶ προσέφερε τὴν χεῖρα μειδιῶν.

— Ἡ τύχη σὰς φέρει, εἶπε.

— Τί τρέχει;

— Ἡθελον ἀκριβῶς νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν σπουδαίως καὶ ἰδοῦ, ὅτι ἤλθατε εἰς κατάλληλον στιγμήν. Ἄκουσθε λοιπὸν περισσεύοντά μου. Δὲν εἶνε δι' ἡμᾶς ὁ τόπος οὗτος.

— Τί πρᾶγμα;

— Φθίνουσι δὲ αἱ προσποιήσεις καὶ ἐκπληξίσεις. Ὅμιλῶ σπουδαίως. Δι' ἡμᾶς τὸ μέρος τοῦτο εἶνε στενόχωρον. Ἐχω φωνὴν πλοῦσιαν, πλὴν μόνος φεβούμαι νὰ ριφθῶ εἰς τὸν θελλωδῆ ὠκεανόν, τὸν καλούμενον σκηνήν μεθ' ὑμῶν ὅμως εὐχαρίστως. Μηδὲν εἶπατε μήτε λέξιν ἐτοιμάσθητε καὶ ριπτόμεθα εἰς τὸ ἀτελῆ ὕψητον, τὴν ἐλευθερίαν. Ἐκμνηθάνομεν δεκάδα τινὰ δωφιδῶν καὶ ἰδοῦ ἡμῖν ἄρτος καὶ ἐπιπὺς ἄρτος! — βουτρωμένους!

Καὶ ἤδη λόγου περὶντος, γνωρίζετε τὸ ἀνέκδοτον τοῦ βουτρωμένου ἄρτου; θὰ σὰς τὸ διηγηθῶ.

— Τίποτε δὲν ἐνόησ', ὑπέλαβεν ἡ νεαρὰ κυρία, ὅτι μὲν ὀμιλεῖτε σοβαρῶς σπουδάζοντες, ὅτι δὲ διηγεῖσθε ἀνέκδοτα. Ἐμμαντεύσατε τὴν ἀλήθειαν λέγοντες ὅτι μοὶ εἶνε πληκτικόν τὸ μέρος τοῦτο, πλὴν δὲν εἶθε ὑμεῖς ὁ μίλλον νὰ μ' ἐξηγάγη εἰς τὴν ἐλευθερίαν! πρὸς τοῦτο σπερῖσθε δυνάμειν καὶ δι' ὑμᾶς αὐτοὺς ἰκάνων. Ἐννοῶ νὰ ριφθῶ ἀλλ' ἀπαξ τὸ ἀπορραῖω, προτιμῶ ἄλμα ἀπὸ ὕψους πηλοῦρου καὶ οὐχὶ πῆδημα μικρὸν ἀπὸ βαθμίδος! Ἐπειτα πολὺ θάρρος, ὡς βλέπω ἐλάβετε! Τί θὰ εἶπη, ὑμῖν ἡ χῆρα, ἡ ζωὴ ἐν τῇ ἀλήθῃ ἀκρᾷ τοῦ χωρίου; Μο' φαίνεται, ἐλησμονήσατε νὰ σκεφθῆτε περὶ τοῦτου!

Στραφεῖσα δ' ἀπεμακρύνθη ταχέως, διευθυνομένη πρὸς τὸν σταθμόν.

Ὁ Κλουκιδῶν ἐπὶ πολὺ ἠκολούθει αὐτὴν διὰ τοῦ βλέματος, εἶτα ἐστράφη πρὸς τὸν μύστακά του καὶ ἐφίησεν.

— Δὲν ἐννοεῖ τὴν εὐτυχιάν της!

Ἄχ αὐταὶ αἱ γυναῖκες! Καὶ ἐξηπλώθη καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς γλῶσσης.

Τὴν ἐπιούσαν ὅτε ὁ σταθμάρχης ἐξῆλθεν, ὁ Λαζίνσκις ἠρώτησεν αὐτόν:

— Πῶς τοῦτο καὶ δὲν φαίνεται ἡ κ. Κωστονέγκο!

— Ἀνεχώρησε διὰ παντὸς ἀνεχώρησε!

— Πότε;

— Τῆς νυκτὸς μετὰ τὸ ταχὺ.

— Καὶ πῶς, ἀφ' οὗ τὸ ταχὺ δὲν σταματᾷ εἰς τὸν σταθμὸν ἡμῖν;

— Ἀπλούσιατα! κατέβη εἰς τὸν γειτονικὸν σταθμόν.

— Πολὺ ὀλίον ἐξῆσε πρὸς ἡμῖν.

— Ναί, καὶ ἐγώ, πιθανόν θὰ ἀνεχώρησω ταχέως.

— Ἄ βλέπετε; δὲν ἐλέγομεν ὑμῖν; ἐμειδίασεν ὁ Λαζίνσκις; ἀκομή ἔχομεν θέρος καὶ ὅμως ἐστενοχωρήθητε ἤδη!

— Ὡ ἀγαπητέ! δὲν εἶνε τοῦτο τὸ αἷτιον! νομίζετε, ὅτι οὐδὲν βλέπω, οὐδὲν ἐννοῶ!

Πάντες ἠρωτήθησαν τῆς γυναικὸς μου, ὡς ἐχθροὶ ὑποβλέπετε ἀλλήλους, ἐμὲ δ' ἐκλαμβάνετε ὡς κωφὸν καὶ τυφλόν!

Εἶμαι εἰς ἄκρον δυστυχίης, ἐτι ἐκαμψὰ δένδρον οὐχὶ κατὰ τὰς δυνάμεις μου, ὅτι ἐνυμφεύθη τοιαύτην γυναῖκα. Αὕτη ποθεῖ λάμπειν, ὀδάμαντας ἔχει χρεῖαν ζωῆς ἀραρπαζούσης, συναρπαζούσης καὶ προσηλυτούσης. Τί δ' ἐγὼ δύναμαι νὰ τῆς προσφέρω! Τὸν ἐν τῇ στέπῃ ταύτῃ ἢ ἄλλον αὐτῷ παρόμοιον σταθμόν. Γινώσκω, ὅτι θάπτον ἢ βράδιον θέλει μ' ἐγκαταλίπει, ὅταν εὕρῃ τὸν κατάλληλον αὐτῇ ἄνδρα, πλὴν δὲν θὰ φύγῃ μακρὰν, οὕτε διὰ μακρῶν. Γινώσκω, ὅτι ζωῶν δὲν θ' ἀποδώσω αὐτῇ, τὴν... εἰς τὸ κότερον ὅμως ἀκομή δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πορευθῶ. Τὴν ἐξελεπάρησα, τὴν ἰκέτευσά, ὅπως μεταβιθῆ, ὅπως ἀποβῆ τὰς κοκὰς ἐξῆς της, τὴν σφαιρὴν μανιαν καὶ ὑπερβολικὴν εὐχαριστήσιν εἰς τὸ ἐρωτοτροπεῖν καὶ τρελλαίνειν τὸν κόσμον, τὴν κοῦφον καὶ λαγνὸν νεολαίαν. Μοῦ ὑπέσχετο, ἀπιστορήσασθαι ἐδῶ εἰς τὸν μᾶλλον ἀπείκεινον τοῦτον σταθμόν, καὶ ὅμως τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς!!

Νὰ τὴν ἀπολύσω οἰκτιροβελῶς δὲν δύναμαι, δὲν θὰ

ἐπιζήτω τοῦτου, ἀλλ' ἂν πέρωται ν' ἀποθάνω κἀλλιον μετ' αὐτῆς.

Μετὰδοτε τοῖς φίλοις ὑμῶν ἐν μέρους μου καὶ παρακαλεῖσατε αὐτοὺς καὶ ἀφ' αὐτοῦ ὅπως μὴ με ἐνοχλῶσι δι' ἐρωτησέων ἐκ περιέργειας, διατὶ ἀνεχώρησε; καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἐρῶν ἐξεργάμενη τῆς κερπήης ἢ ἐμπορικῆς ἀμνηστοιχία δι' ὃ ὁ κ. Κωστονέγκο, διακόψας τὴν ὀμιλίαν του καὶ ἀφείκε τὸν Λαζίνσκιον, ἐβάδιζεν ἐπὶ τῆς πλατείας.

Τὴν αὐτὴν ἐσπείραν κατὰ τὸ εἰωθὸς ἀμφότεροι οἱ τηλεγραφητοί, ὁ φοιτητῆς, ὁ διδάσκαλος, συνήχθησαν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον. Ὁ Ἰβανῶν, ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀνακλίντρῳ, ἔλεγε:

— Πάλιν πλῆξίς! Τίς δοίμων τὴν ἐφερεν ἐδῶ; ἦλθε μία γυνὴ καὶ πρὶν ἢ τὴν ἴδωμεν ἐγένετο ἄφαντος. Πῶς ἐν τῇ Μόσχᾳ π. χ.

Ὁ Λαζίνσκις ἐστράφη ἀποτόμως καὶ εἶπε. Εἰς τὸ ἀνάθεμα ἢ Μόσχᾳ σου, Ὡ, τί πλῆξιν ἀφόρητον καὶ στενοχωρίαν θὰ ἔχομεν πάλιν!

— Ἐγὼ θὰ ἀνεχώρησω, εἶπεν ὁ φοιτητῆς.

Ὁ Κλουκιδῶν ἐνευσε τῷ τηλεγραφητῇ.

— Κρούσον τὴν κιθάραν σου, Λαζίνσκι, θὰ τραγουδήσω —

Πένθιμος καὶ μελαγχολικὴ ἤχησεν ἡ οἶονι παραπονεμένη κιθάρα. Ὁ Κλουκιδῶν ἦδε τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο κατάλληλα τῆς στιγμῆς μελοδρόμα ἐν βαθύτῃ τῶν ποριστομένων σφαλμάτων, ὅτι παραπλευρῶς του ἐκεῖ μία ψυχὴ τεθλαμμένη, ὁ παντέρημος σταθμάρχης σφαλῶς ἐμειρολόγησε τὴν τύχην του τῇ ἀμειψίᾳ, μεμνημένος ἐν τῇ κατοικίᾳ τῆ βουθιδῶν ἐξαρνησμένη ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ λυκέρωτος τῆς ἐσπέρας, τοῦ ὑπενθυμίζοντος τὴν προσέγγιν τοῦ κτηνοπόλου —

Νίαιν Διεπρόβον 12 Σεπτεμβρίου 1904

Ν. Κρουσταλλίδης

Α ΝΕΚ ΔΟΤΑ

Θεωρία καὶ πράξις.

Σοφὸς τις παῖριον τὸν ἀέρα του δὲν λέμβου ἐξώθεν τοῦ λιμένος ἐρωτᾷ, τὸν λέμβουχον οἴφνης:

— Δὲν μοῦ λέγεις φίλε μου, τί εἰξούρις περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς;

— Ἄ, τίποτε! δὲν ἤκουσα ποτὲ νὰ ὀμιλεῖν δι' αὐτῆν.

— Τίποτε; σὲ λυποῦμαι, διότι ἔχασες τὸ τέαρτον τῆς ζωῆς σου.

Εἰξούρις τοῦλάχιστον νὰ μοῦ εἶπης τίποτε περὶ τοῦ πολέμου;

— Ὅχι! Κύριε, δὲν διαβάζω πολιτικόν, καὶ οὕτε φρονιζῶ.

— Τότε ἔχασες τὰ δύο τέταρτα τῆς ζωῆς σου.

— Μετ' ὀλίγον δὲ τὸν ἐρωτᾷ, ἐπὶ ἐρωτᾷ δυνατὸ ὁ ἀνεμος καὶ ἤχησι νὰ κάμῃ σφόδρα.

— Δὲν μοῦ λέγεις τί ἀστέρι εἶναι ἐκεῖνο; ὁ Κρόνος; ἢ ὁ Ἄρης;

— Δὲν γνωρίζω ἀπὸ ἀστερονομίαν τῷ ἀπαντᾷ ὁ λέμβουχος.

— Αἶ τότε ἔχασες τὴν τρίτῃ τέταρτα τῆς ζωῆς σου, σχεδὸν ὅλην τὴν ζωὴν σου.

Ὁ λέμβουχος δὲν ἀπήντα ἀλλὰ προσπάθει νὰ συγκατῆσθαι τὴν λέμβον διότι ὁ καιρὸς εἶχε ἀγριεύσει.

— Εἰξούρις νὰ κολυμβῆς; οἴφνης; ἐρωτᾷ τὸν σοφὸν μετ' ὀλίγον ὁ λέμβουχος διαδλέπων τὸν κίνδυνον.

— Ὅχι, τῷ ἀπαντᾷ ἐκπληκτικὸς ὁ σοφός. τί τρέχει;

— Τότε ἐχάθη ὅλη ἡ ζωὴ σου, σένα, φίλε μου διότι δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Ο Κ. Ν. ΓΕΩΡΓΑΤΟΣ

Εἶνε ἕλιος συγγραφετῶν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὑποδηματοποιείου τῷ ἌΟΥΒΡ., κ. Ν. Γεωργάτος, ὅστις τόσο ἐπαχίως τιμᾷ τὴν Ἑλληνικὴν βιομηχανίαν ὅσοι μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Τὸ

γενῶνς ὅτι ἡ φήμη τοῦ ἀνωτέρου καταστήματος διήλθε τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος, ἔκμαε τὸν γυρὸν τῆς Εὐρώπης καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ Νέου Κόσμου, ἀναφέρεται ὑπὸ προσώπου ἀξιοπύτου, ὅπερ ἐπιμαρτυρεῖ μεθ' ὑπερηφανείας.

Εἶνε ὁ ἀριττός μας καλλί τεχνῆς κ. Διονύσιος Ταβουλάρης, ὅστις πρὶν μεταβῆ εἰς Ἀμερικὴν πρὸ δύο ἐτῶν, εἶχεν ἀγοράσῃ ἐν ζωῆς ὑποδημάτων ἀπὸ τὸν κ. Γεωργάτου. Ἀπὸ τὰ ἐφόρσε καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, μετέβη καὶ εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου οἱ εὐγενεῖς Γιάγκηδες, οἱ ὅποιοι ἐνδιαφέρονται τόσοι διὰ πᾶσαν πρόσοτον, δὲν παρέλειψαν νὰ ἠαυμάτουν ἑμοῦ μετὰ τὴν θεατρικὴν τέχνην τοῦ ἐξόχου ἠθοποιοῦ καὶ τὴν τέχνην τῶν ὑποδημάτων τοῦ κ. Γεωργάτου, ἅτινα εὗρον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίαν τέλεια. Πρὸ πάντων τοῦ ἐξέπληξιν ἡ καλοποίησις, ἡ χάρις καὶ ἡ τελειότης αὐτῶν. Ἐλυπήθησαν ὅμως πολὺ, διότι ὁ κ. Γεωργάτος εὐρίσκατο τόσοι μακρὰ, ὅστε νὰ μὴ ἀκούσῃ τὸ Μέγα Εὐγε, τὸ ὅποῖον τῷ ἐπιλοδύρησαν διὰ τὴν πρόσοτον του.

Ἐν τοῦτοις τὸ εὐγε καὶ τὸ εὐγενὴς μετὰ ἠθοποιοῦ εἶχε τὴν καλοποίησιν μετὰ τὴν ἀφίξιν του νὰ τὸ διαβιβάσῃ εἰς τὸν κ. Γεωργάτου, ὁ ὅποῖος μετροπρῶτως εὐχαρίστησας τοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν κάμνει ἄλλο ἢ τὸ καθῆκον του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

71. Αίνεγμα.

Κοντὰ εἰς γράμμα σύνδεσμον
ἔαν τις θὰ προσθέσῃ
τοῦ σώματός του παρευθὺς
μέλος θὰ ἀποτελέσῃ

72. Τετράγωνον

α. . . α
.
.
.
α. . . α
.
.
.
α. . . α

Ὄνόματα Οὐσιαστικά

73. Τρίγωνον

Νὰ συμπληρωθῇ διὰ λέξεων δυσ-
λάβων σχηματιζομένων διὰ τῆς πλο-
κῆς μόνον τεσσάρων γραμμῶν,
τὰ δὲ γωνιατὰ νὰ εἶναι ὅμοια.

74. Γρίφος.

Π ἄλγα 21 ὁ Β 17ν

75. Γρίφος.

Ἦν ὦ Ἦν Βα ΣΔ 1α

76. Φίρδην — Μύρδην.

Συασίτιο — χρυσά.

Λάρισα.

Γ. Δ. Ἰατρίδης

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

9ου τεύχους. 43. Ὅρος — Ὅρος. — 44. Ὁ
Ἰουδαῖος εἶνε ἀπατρις. — 45. Ἡ θάλασσα εἶνε βα-
θεῖα. — 46. Ἡ ὄρνις κάμνει αὐγά. — 47. Ἡ γαλῆ
ἔχει ἔνυχας. — 48. Ὁ Ἀλκιδιᾶδης ἦν ὠρατός. —

10ου τεύχους. 49. Μεταῦ τῶν κεφαλῶν τῆς
κυρίας καὶ τοῦ δεξιοῦ κυρίου, τῆς εἰκόνας ἀντιστρέ-
φομένης. — 50. Λά — ὄσ. — 51. Λάτρις εἶνε ὄσ
λατρεῖται. — 52 Πατήρ. υἱὸς καὶ ἅγιον πνεῦμα. —
53. Ψύλος στάχυρα. — 54. Πνεῦμα Θεός. — 55.
Ἠφαίστειον ἀεσοθέν. —

11ου τεύχους. 56. Αὔ — χήν. — 57. Ἐν-
δύομαι νέα ἐνδύματα. — 58. Εὐ ποιεῖ. — 59. Κων-
σταντῖνος — Πατρίς. — 60. Ὁ μὲν ἔχων τοὺς 3 ἄρτους
ἔλαβε 4 λίρας ὁ δὲ ἔχων τοὺς δύο μίαν διότι ἕνα
ἔκοπτον ἕκαστον ἄρτον εἰς τρία τεμάχια, διότι τρεῖς
ἦσαν, καὶ ἐλάμβανεν ἕκαστος ἀπὸ ἕν, τοὺς πέντε
ἄρτους ἔκοψαν ἐν ὄλῳ εἰς 15 τεμάχια, ἕκαστος
δὲ ἔφαγεν ἀπὸ πέντε τεμάχια. Ὁ δὲ ἕνός πλη-
ρῶν ἕκαστον τεμάχιον μίαν λίραν, ἔδωκε πέντε
λίρας. Ἀλλὰ ὁ ἔχων τοὺς τρεῖς ἄρτους, ἔδωκε εἰς
τὸν ἕνον 4 τεμάχια, διότι 3 ἄρτοι ἀπὸ 3 τεμάχια
κάμνουν 9 τεμάχια τὰ πέντε ἔφαγεν αὐτὸς τὰ δὲ
λοιπὰ ἔδωκεν εἰς τὸν ἕνον. Ἐν ὦ ὁ ἔχων δύο
ἄρτους ἔδωκεν εἰς τὸν ἕνον 1 τεμάχιον, διότι ἐκ
τῶν 2 τεμαχίων τὰ ὅποια κάμνουν οἱ δύο ἄρτοι
τοῦ ἔφαγεν τὰ πέντε αὐτὸς. Ἐπομένως ὁ 1ος ἔ-
λαβε 4 λίρας ὁ δὲ ἔχων δύο ἄρτους 1 λίραν.

ΛΥΤΑΙ. Δ. Κατζάκος ἐκ Κωνσταντίας 1, Γαλανῆ
Ἑλληνίς ἐξ Ἀθηνῶν 14, Ἄρ. Βέλος ἐκ Σύρου 10,
Θρ. Παντελάκης ἐξ Ἀθηνῶν 7, Δις Παναγιωτοπούλου
ἐξ Ἀθηνῶν 9, Εὐφρ. Μαρίκου ἐκ Πειραιῶς 16, Ροβε-
σπίερος ἐκ Πειραιῶς 14, καὶ Μ. Ρώσσης ἐκ Πει-
ραιῶς 13.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ

Ὅτι σήμερον Σάββατον καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐ-
νεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς καὶ ἐνώ-
πιον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, ἐν δημοσίᾳ συνεδρι-
άσει, ἡ 100ῆ κλήρωσις τοῦ ἐκ φρ. 60,000,000 δα-
νειοῦ τῆς, ἡ ὠρισμένη διὰ τὴν 19 Δεκεμβρίου 1
Ἰανουαρίου 1905.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην θέλουσιν ἐξαχθῆ ἐκ
τῆς κληρωτῆδος ἐννέα (9) ἀριθμοὶ ὁμολογιῶν μετὰ
λαχνοῦ.

Ἐν Ἀθήναις 18 Δεκεμβρίου 1904.

Ὁ Διοικητὴς

Σ. Σπρέντ

ΔΗΜ. ΙΩΣ. ΠΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Λαχανοπώλης, πτηνοπώλης καὶ καρποπώλης ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ἐν Πέραν Μεγάλῃ Ὁδῷ ἀριθ. 278.

Ἵποκατάστημα ἐν Βουγιούκδερε.

Προμηθευτὴς τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ρωσικοῦ στόλου,
τῶν Πρεσβειῶν καὶ τῶν Μ. Ξενοδοχείων.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ & ΜΥΡΟΠΩΔΕΙΟΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΙΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ (Ὁδὸς Ἐρμού)

Ἵπάρχουν τὰ καλλίτερα καὶ ὠραιότερὰ ἀρώματα
σάπωνες, καλλυντικὰ εἶδη, κτλ. ἐκ τῶν μᾶλλον περ-
φημισμένων τῆς Εὐρώπης ἐργαστασίων. Προμηθεύετα-
ῖ παρ' ἡμῖν ἀριστοκρατία καὶ οἱ καλλίτεροι εἰκοὶ
τῶν Ἀθηνῶν. Διὰ τὸ νέον ἔτος ἐκομίσθησαν πολλὰ
ἔκτακτα εἶδη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,

Χ. Φ Ἀλυμυρὸν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη καὶ ἡ-
πορήσαμεν καὶ ἐλυπήθημεν. Σὰς ἀπρητήσαμεν καὶ
ἐλπίσαμεν δεχθῆτε πρότασιν μας. — Ι. Ζ. Τοῦρνο-
Σεθερῖνον. Δελτάριον καὶ ἐπιταγή ἐλήφθησαν.
Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Ν. Γ. Λεορδένι. Συν-
δρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ταχυ-
δρομικῶς. — Α. Κ. Βάρνα. Διευθυνσίς σας ἡλλάγη
ὡς γράφετε. — Κ. Κ. Κων. Πολιν. Ἐπιστολή μετὰ
περιεχομένου ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς, ἀλλὰ δεῖν νὰ δια-
τελεῖτε συνδρομητῆς. — Θ. Α. Κάϊρον. Ἐπιστολή
καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Νέοι συνδρο-
μηταὶ ἐνεγράφησαν. Σειράκι τοῖς ἀπεστάλησαν. Ἐγ-
φαιεν ὑμῖν. — Σ. Μ. Λευκωσίαν. Δελτάριον ἐλή-
φθη. Φύλλα καὶ ἀποδείξεις σὰς ἀπεστάλησαν. Ἀναμέ-
νομεν νεωτέρων σας. — Θ. Ζ. Βουκουρέστιον. Δελτάριον
ἐλήφθη. Παραγγελία σὰς ἀπεστάλη πρὸ
ἡμερῶν. — Φ. Τ. Πέρα. Ἐπιστολή καὶ δῶρα ἐλή-
φθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Εὐχόμεθα ἐπίσης με-
ύγειαν εὐραίας. — Κ. Δ. Σμύρνην. Συνδρομή σας
ἐλήφθη. Ἀποδείξεις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου ἀπεστάλη.
— Ν. Ο. Consple. Ἐλήφθησαν ἀπαντα. Εὐχαριστοῦ-
μεν θερμῶς. — Α. Κ. Κάϊρον. Ἐχετε δικαίον. Προ-
σεχῶς ἐλπίσαμεν νὰ λάβετε παραγγελίαν σας καὶ συ-
ναντηθῶμεν. — Μ. Σ. Νέα Ἰόρκην. Συνδρομή
ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ εἰς
ρωσο-ιαπωνικὸν πόλεμον, οὐτινος φυλλάδια σὰς ἀπε-
στείλαμεν.